

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaba

— İnönü, «Olaylar üç ayda giderilir» dedi —

İnönü — Üç, üç...
Demirel — Güç, güç!..

YAPI ve KREDİ BANKASI'nın

YURT DIŞINDA ÇALIŞAN İŞÇİLERİMİZE

Yeni Yıl Armağanı:

Yurt dışında çalışan işçilerimizin
Bankamızda mevcut ve açtıracakları dövize
çevrilebilir Türk lirası mevduat hesapları için

1971 YILINDA

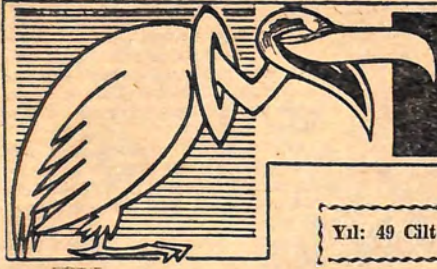
1 MİLYON LİRA

tutarında özel ikramiye çekilişi tertiplenmiştir.
İşçi yurttaşlarımıza iyi dilek ve saygı ile duyurulur.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

Y 592

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 4 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 13 Ocak 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

Normal ve anormal

DİLİMİZE iki yabancı kelime girdi: Normal ve anormal! Gerçi bu kelimelerin Türkçe karşılıkları yok değil... Normal yerine «tabii» veya «olağan», anormal yerine «gayri tabii» veya «olağanüstü» kelimelerini sırası geldiği zaman kullanabiliriz. Ne var ki her zaman bu kelimeler, tam yerine oturmazlar.

Yalnız bizim dilimizde değil, dünyanın başka dillerinde de yabancı kelimeler çoktur. Sözelgeşi Fransızlar, Fransızcanın İngilizce sözlerle istilâ edildiğinden yakınrlar. Çünkü Batı dünyasında İngilizce'nin egemenliği devri başlamıştır. Türkçe'de ise yabancı kelimelerin saldırısını durdurmak mümkün mü? Bir kere yeni buluşların hepsi Batı'dan geliyor: Radyo, televizyon, transistör, füze, astronot, kozmonot, lunat... Yeni buluşların bazılarına Türkçe karşılıklar buluyoruz: Buzdolabı, çamaşır makinesi.. bazılarına yarım-Türkçe karşılıklar buluyoruz: Elektrik süpürgesi gibi...

Ama elektrikten elektroniğe, telefondan otomobile kadar bütün buluşların Batı kaynaklı oluşu, ister-istemaz yabancı kelimelere pasaport vermeye bizleri zorluyor. Bu arada «normal» ve «anormal» gibi sözler de sınır kapısından süzülüp kitaplara, hat-

tâ günlük konuşmalara giriyor.

Ne demek normal? Ne demek anormal?

Bu konuda çok şey söylenebilir. Ama biz konuyu basit taraftan ele alalım. Sözelgeşi birisi kalkıp:

— Fiyatlar anormal.. diyebilir.

Veya bir başkası:

— Fiyatlar normal.. diyebilir.

Çarşıya şöyle bir çıktığınız zaman etin 18-20, beyaz peynirin 15, zeytinin 10, ayakkabının 180-200, kumaşın 150 liraya satıldığını görürsünüz. Bir apartman katı 1 milyon, ve bir mütevazı katın aylık kirası en aşağı 1500 lira... Şimdi elinizi çenenize koyup düşünün bakalım:

— Bu fiyatlar normal mi, anormal mi?

Çarşı-pazar fiyatı 15 lira iken bakkalın birisi beyaz peynirin üstüne:

— Kilosu 5 lira.. diye etiket yapıştırırsa ne olur?

Ne olacak! Anormal bir şey olur. Müşteriler hücum edip adamcağızın camını çerçevesini indirirler. Kendisini de doğru Bakırköy'e sevkederler. Kafasında bir-iki tahtanın eksik olduğuna hükmederler. Piyasada bütün fiyatlar yüksekse; pahalılık normaldir, ucuzluk anormal... Piyasada bütün fiyatlar düşükse; ucuzluk normaldir, pahalılık anor-

mal... Bu ölçüye vurduğunuz zaman bizim ülkemizde pahalılık normaldir. Çünkü biz kendimizi bileli beri geçim sıkıntısı vardır. Hiçbir gün ucuzluk olmamıştır. Şimdi memurlara zam geliyor; maaşlar artıyor; ama fiyatlar daha önceden arttığına göre ne olacak?

Memur gene sıkıntı çekecek.

Çünkü memurun sıkıntı çekmesi normal..

Çekmemesi anormal.

Türkiye'de her iş bu kanun çerindedir.

Üniversite iki yıldan beri doğru-dürüst eğitim yapamıyor. Yavaş yavaş boykotlara işgallere alıştık, normal karşılamaya başladık, üniversitede olaysız iki hafta geçti mi:

— Anormal bir şey var! diye düşüneceğiz.

Parlâmentoda kavga, dövüş ve küfür olması normal; politikacılar terbiyeli terbiyeli çalışırlarsa anormal... Türkiye'de kabine bulurana da artık normal... Demirel hakkında gensoru önergeleri Meclis Başkanının dosyasında muhakkak bulunacak! Bulunmaması anormal... Demirel biraderlerin her gün bir yolsuzluk iddiasıyla gazete sayfalarında görünmeleri normal. Üniversitede cinayet işlenmesi normal; kaatilin bulunmaması normal... Cinayet

işlenmemesi anormal; kaatilin bulunması anormal...

Sizin anlayacağınız, ipin ucu tamamiyle elimizden kaçmış ve toplum şirazesinden çıkmış olduğundan neyin normal, neyin anormal olduğu konusunda da keşmekeş var.

Aylardan beri fısıltı gazetesi bir haberi yayıyor:

— Hükümet değişecek!

Hattâ gazeteler açık-kapalı bu haberi yayıyorlar:

— Hükümet değişme belirtile-ri var..

Fransız, İngiliz, Amerikan gazeteleri de yazıyorlar:

— Bir şeyler bekleniyor...

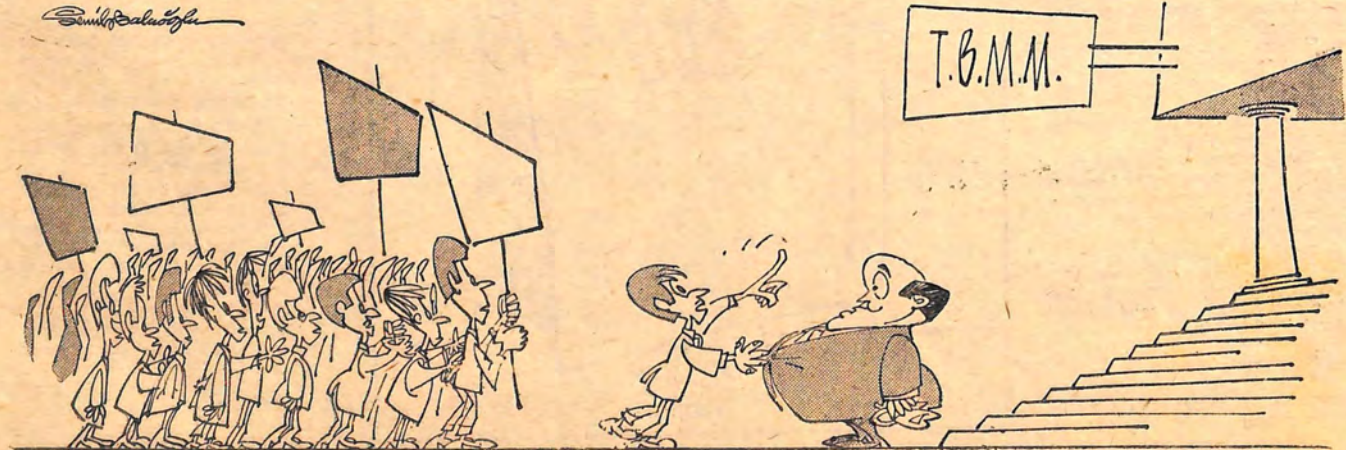
Bir şeylerin beklenmesi normal...

Türkiyede artık en olmadık şeyler normal, en tabii şeyler anormal... Bütün normalleri anormal, anormalleri normal yaparak yaşıyoruz. Yaşama biçimimiz; pahalılık, sıkıntı, bunalım, cinayet, karamsarlık, kötümserlik, yolsuzluk üzerine... Öylesine alıştık ki, bir gün dahi bunlardan vazgeçemeyiz vallahi... Bir gün eksik olsalar:

— Yahu, bugün anormal bir gün!.. diye kendi kendimize hayret ederiz.

AKBABA

— Olay çıkaranlar Üniversite'den ihraç edilecekler. —

— Peki, zam ve vergi çıkaran parlâmenterler ne olacak?..

BOYNUMA sarıldı, iki yanakla-
rımdan öptükten sonra:
— Ne var ne yok yahu, nasıl-
san? dedi.

— Teşekkür ederim, dedim.
— Görmeyeli yıllar oldu...
— Öyle...
— Bitirdin mi okulu?
— Eh, bitirdik ve bir bankanın
müfettişi olduk. Ya sen?
— Bilmez misin beni yahu?

Zaten Kaçak Bekir, derdik ona o-
kulda, iki gün üstüste okula gelir-
se, mutlaka üçüncü günü gelmezdi.
Hele şöyle dişini sıkıp, bir hafta o-
kula devam ederse, ikinci hafta mut-
laka hasta olur, bir haftalık raporla
asardı ortaokulu. Ben, lise ikiye
devam ederken, o hâlâ ortaokulun
üçünden diploma alacağım diye uğ-
raşıyordum.

— Bitti mi ortaokul? dedim.
— Bitti bitti, zar zor bitirdik, Je-
di.

— Şimdi ne iş yapıyorsun?
— Sıtma Savaşta çalışıyorum...
Birden acıma duyguları yükseli-
verdi içimde. Oysa ki, okusaydı, o
da benim gibi bir banka müfettişi,
bir doktor, bir avukat olabilirdi.
— Keşke okusaydın, dedim.
— Nerde bizde o kafa, dedi.

İnsan neden öyledir bilinmez, Ka-
çak Bekir ortaokuldayken çok iyi
giyinir ve biz diğer öğrenciler de bu-
nu kıskanırdık. Hatta babasının du-
rumu, benim babamın durumundan
iyi olduğu için, ben de kıskanırdım
Kaçak Bekir'i. Ama şimdi, ben oku-
muş koskoca bir banka müfettişi ol-
muştum, o ise Sıtma Savaşın her
hangi bir odacığında kâtipi...

Sordum:
— Buraya niye geldin?
— Bir bankanın teftişini yapmaya
geldim.

— Demek buradasın birkaç gün?
— Buradayım...
Sevindi, hemen koluma girerek:
— Haydi bakalım, öyleyse bir lo-
kantaya gidelim, dedi.

Kaçak Bekir, eski alışkanlığından
hiçbir şey kaybetmemişti. Yine, or-
taokulda olduğu zamanlar gibi sık
giyinmişti. Üzerinde koyu mavimsi
kostüm, boynunda da son zamanlar
moda olan dallı güllü bir kravat
vardı. İçimden:

— Zavallı çocuk, kimbilir bu iyi
giyinme alışkanlığını sürdürülebilmek
için çocuğunun çocuğunun nafakasın-
dan nasıl kesiyordur?

Sordum:
— Evlendin mi?
— Yoo, nişanlıyım, inşallah yakın-
da düğün olacak...

İçimden yine Kaçak Bekir'in ev-
lendiğini düşünmeye başladım. Ben,
şurda bilmem ne kadar maaş alıyordum,
yine de ancak kıt kanaat geçi-
nebiliyorduk. Bazı aylar, bakkala bi-
le borç takıyordum. Ya Kaçak Bekir'in
durumu ne olacaktı? Zavallı,
kimbilir Sıtma Savaştan kaç lira ay-
lık alıyordu?

— Tamam, dedi, işte şurada otu-
rup, hem içebiliriz, hem de konuşa-
biliriz.

Beni kapısından içeri soktuğu lo-
kanta, çok lüks bir lokantaydı... A-
ma aldırmadım, nasıl olsa parasını
ben verecektim. Hiçbir zaman, maa-
şın bilmem ne cetvelinde olan bu
iyi giyinme alışkanlığına sahip kü-
çük memura verdimmiş yemek
parasını...

İçeriye girdik. Bekir, garsonu ça-
ğırdı ve bana sorarak:
— Beyin salata iyi mi? dedi.

«Vah çocukçağın» dedim içimden,
«Demek özlemiş beyin salatayı. Tan-
rı insanı hiçbir zaman gördüğünden
geri koymasın.»

— Tabii Tabii, dedim...
— Bonfile, biftek, ciğer sarma?
İçim parçalandı... Kimbilir kaç
yıldır çocukçağın bu saydıklarının
özlemini çekiyordu.

— Elbette elbette, dedim.
— Rakı içeriz değil mi?
— Tabii...

Garsona bu saydıklarını ısmarla-
dıktan sonra:

4

Hovarda memur

MUZAFFER İZGÜ

— Biraz da şalgam turşu, dedi.
Çok severim de... Hani, çoktandır
da yemedim...

Vah vah vah benim arkadaşşıma.
Garsona:
— Çokça olsun şalgam turşusu,
dedim.

— Sen de mi seversin? diye sordu.
— Tabii, çok severim, dedim.

Biraz sonra garson, kayık bir ta-
bağın içerisine koyduğu, bu karışık
ılgaraları aldı geldi. Ve başladık biz
Kaçak Bekir'le içmeye...

— Yahu, dedim Bekir'e. Okuya-
caktın be... Görüyor musun, insan
işte sonradan çekiyor bunun sıkın-
tısını.

Boşver, der gibicesine başını sal-
adıktan sonra:

— İçelim içelim, dedi...
— İçelim arkadaşım içelim...

Geçmiş günlerden, okul hayatın-
dan, iri göğüslü Ayten'den konu-
şuk. Yandan, ayağındaki çorabı gör-
düm, topuk tarafı delinmişti... Ama,
bu topuğu delik çorabı saran ayak-
kabi o denli şıktı ki, mutlaka vitrin
fiyatı ikiyüz liradan aşağı değildi...

Bilmem ne kadar oturduk burada.
Tam kalkacağımız zaman, garsonu
çağırdı:

— Hesap, dedi.
Hemen davrandım cüzdana.
— Ne o? dedi.

— Hiç canım, ben ödeyeceğim, de-
dim.

— Asla olmaz!...
Garsona seslendim:
— Sakın alma!...
Parayı tutuşturdu bile garsona.

Hemen kalktım yerimden, garsonun
eline yaptım. Kaçak Bekir de kalk-
tı, o da yaptı garsonun eline. Hat-
ta bir ara öyle oldu ki, ben garsonu
iterken, o garsonu çekerken, lokan-
tadaki tüm millet bize bakmaya baş-
ladı. Baktım, bu kargaşalıkta, gar-
sona uzattığım ikiyüz lira elimdeydi...

Kızdı Kaçak Bekir:
— Ne yapıyorsun yahu? dedi. Mi-
safirimsin sen benim.

— Canım ha sen vermişsin, ha
ben, farkı yok ama, ben verseydim...

O andan sonra kızmaya başladım
kendime. Ne vardı yanı son-
radan garsona koğ yumurta ısmar-
layacak ve de bu kişinin ortasında ca-
cık isteyecek... Zavallı çocuk, belki
de tam ayılığının yarısını buraya ver-
mişti. Ay başında, boynu bükük va-
racaktı bakkalın yanına:

— Kusura bakma, diyeyekti, bir
misafirim geldi de...

Ve yine kimbilir, bu yüzaltmış li-
rının acısını çıkarabilmek için kaç
günler zeytin ekme diyeyekti be-
kar odacığında... Poflayarak kalktım
masadan.

— Ne o, bir şeye mi canın sıkıl-
dı? dedi.

— Yok yok, dedim...
Çıktık dışarıya...

— Eh, dedim, çok teşekkür ede-
rim yemek için, Sıtma Savaşta ziya-
retine geleceğim...

— Hele şöyle dolaşalım biraz ca-
nım, dedi.

— Sen daireye gitmeyecek misin?
— Boşver...

Arşınlamaya başladık caddeleri.

— Eh, dedim, Personel Kanunun-
dan bir şeyler yararlanabilirdi mi?
Yine elini salladı, boşver diye-
rek... Zavallı çocuk, belki de bu boş-
ver hareketiyle son yapılan zamları
söylüyor, Personel Kanunu kıssa
n'olacak, çıkmasa n'olacak diyor-
du...

O gün öğleden sonra gitmedi dal-
reye. Benimle bir lüks pastaneye o-
turdum, bol bol çene çaldı. Orada da
tutuştuk yine. Ama bana verdim-
di parayı...

Kendi kendime iyice kızmaya baş-
ladım... Öyle ya, çocukçağın evlene-
bilmek için kıyıda köşede üç beş ku-
ruş para biriktirmişti. Şimdi o pa-
rayı eski bir arkadaşlık uğruna har-
cayıp duruyordum. Kararımı verdim,
pastanenin kapısında hemen ayrıla-
caktım ondan. Veya, onu akşam ye-
meğine götürmeye çalışacaktım, bir
şartla ki, parayı ben versem. Ka-
pıda:

— Bak Bekir, dedim, akşama da
benim davetlimsin. Yok yine para-
ları sen verecek olursan, ben he-
men gidiyorum otelime...

Güldü:

— Hele akşam olsun, dedi...

Caddede gezerken, gözü bir vitri-
ne ilişti, gördüğü bir kol düğmesi-
di... İçeriye beraber girdik, pazarlık
etmeden kol düğmesini yüz liraya al-
dı... Kendi kendine:

«Ah ah, bu iyi giyinmek bir hasta-
lık olsa gerek» dedim.

Akşam yemeğini, ne onun canı ist-
tedi, ne de benim. Ama boyuna ısrar
ettim durdum.

— Olmaz, dedi... Ama sen istiyor-
san, bir lokantaya girelim.

— Evet, istiyorum, dedim.

Girdik bir lokantaya yine. Sofra-
yı donattık... Fakat, lokanta çıkışı
yine bir felâket oldu, tuvalete gitme
bahanesiyle çoktan hesabı ödemişti
kasaya... Kızdım.

— Bak, dedi, akşama çok güzel
bir program var... Seninle öyle bir
pavyona gideceğiz ki...

İçim hırp etti... Cebimdeki dört-
yüz lira acaba pavyona yeter miydi?
Biraz da kızdım bu arada Kaçak
Bekir'e. Kerata, pavyon hesabını
benim üzerine yıkacak... Ama ol-
sun; o, o kadar masraf etmişti be-
nim için, ben de ona dört yüz lira
harcamışım, çok mu?... Gece, gittik bir pavyona... Daha
ilk anda, masaya tam iki tane kız
çağırdı... Biraz sonra onları beğen-
medi, başka iki kız çağırdı. Gelsin
şampanya, gitsin viski...

Bekir eğlenirken, ben soğuk soğuk
terler döküyordum... Bana boyuna:

— Eğlensene yahu, beğenmediysen
yanında oturana, şu sarışını çağıra-
lım... diyordu.

— Yoo yoo, ne eğlenmemesi, bal
gibi eğleniyorum işte...

Gözüm garsonun parmaklarında-
ydı. Her masaya gelip gidişinde, elin-
deki hesap pusulasına boynuna yuvar-
laklı rakamları sıralayıp duruyor-
du... Bir ara garsonu çağırdı:

— Hesap, dedi...

Garson, hesap pusulasını uzatın-
ca, aklım başımdan gitti. Binikiyüz
lirayı hesap... Aldım elimde hesap
pusulasını...

— Ne o? dedi yine Bekir.

— Hiç, dedim, ben ödeyeceğim...

— Sakın ha, dedi ve garsona tut-
tu, iki tane binlik uzattı...

O anda aklıma iki şey geldi. Ya
bu oğlan tamam, evlenmem tam
dibine darı suyu ekti, ya da Sıtma
Savaş'tan bir şeyler aşırıp satıyor-
du... Ama Sıtma Savaş'ın nesini sa-
tabılırdı ki?...

Dışarıya çıkarken:

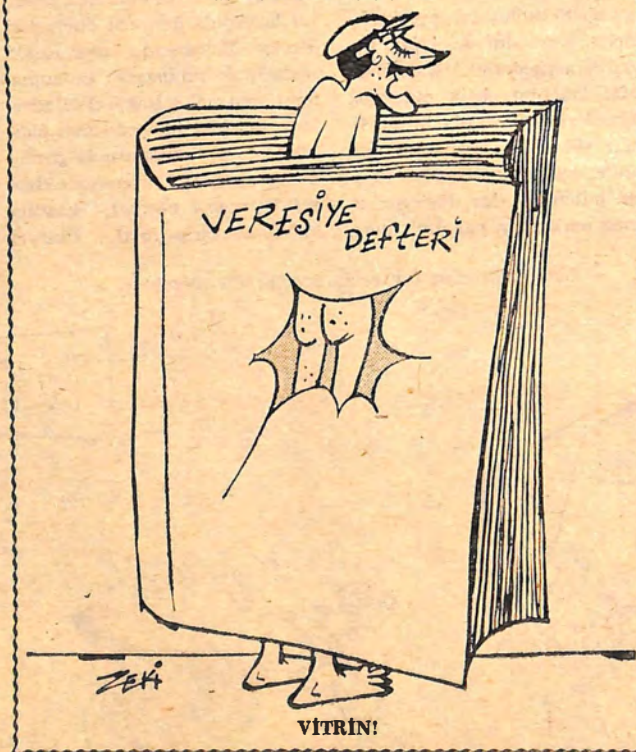
— Dur yahu, dedi, eğlenemiz tam
olsun, şurdan iki tane pilç alıp gö-
türelim...

— Vallahi dedim, ben tıkabasa
doydum...

Güldü:

— Kadın kadın, dedi...

Bakkallar, «Memura veresiye vere vere bizde de kalmadı»
dediler. — Gazeteler —

Zeki

VİTRİN!

— İMDAAAAT!..

İçeriye girmesiyle çıkması bir oldu. Yanında bir esmer, bir de sarışın vardı:

— Hangisini istersen al, dedi.

Bindik taksinin birine... Araba öyle bir apartmanın önünde durdu ki, az daha küçük dilimi yutacaktım:

— Burada mı oturuyorsun? dedim.

— Evet, dedi...

Korkmaya, titremeye başladım. Yarından sonra benim de adım gazetelere geçecekti... «Sıtma Savaş'ın mutemedi, paraları kadınlarla yedi.»

— Ben gitsem? dedim.

— Dünyada olmaz, dedi.

Girdik içeriye... Öyle dayalı döşeli ki ev, benim tüm eşyalarım bu apartman dairesinin bir odacığını süsleyemedi... Büfesini açtı, içinde çeşit çeşit içkiler...

«Ulen bu oğlan nerden bulur bunca parayı?»

Gece yarısı, cümbüşün en heyecanlı yerinde, bağırmağımıza, çağırmağımıza bekeci dayanmasın mı kapıya? Ne oldu, nasıl oldu bilmem, Kaçak Bekir'in bekeciye tokat attığını gördüm... Çok geçmedi, iki polis geldi kapıya, ben de onunla beraber karakola gittim... Bizim Kaçak Bekir, boyuna bağırıyordu polislerle... Polisler ilkin sert bir çıkış yaptılar ama, biraz sonra Bekir bir yere telefon edip de karakol telefonunu kulağına götürün komiser:

— Aman efendim neden demezsiniz, dedi.

Çıktık dışarıya:

— Nereye telefon ettin? dedim.

— Valiye, dedi.

Aptışıp kalmışım:

— Sen şey misin Bekir, şey, parti başkanı?...

— Yok canım, hiç memur adam parti başkanı olabilir mi? Ben şeyim, futbolcuyum. Amma yıldız ha, futbol yıldızı...

Eğildim, çorabına baktım... Benim yırtık diye gördüğüm çorabın topuğu, ten rengindeydi...

Muzaffer İZGÜ

MİNİ...

YELPAZE

ŞŞŞŞT!

ORTALIKTA ne çok gürültü var, farkında mısınız?

Farkında değilseniz yandınız. Çünkü gürültünün bu derecesine bile alışıyorsunuz demektir.

Oysa buna alışmak zehire alışmak gibi bir şey. Yani insanı ağır ağır, çaktırmadan öldürüyor; ömür kısaltıyor basbayağı.

Son araştırmaların sonuçlarından anlaşıldığına göre insan gövdesine ses yalnız kulaklardan girmiyor, titreşimlerle bütün bünyeyi çeşitli yollardan etkiliyor. Çok gürültülü fabrikalarda yahut hava alanlarının jet kılavuzluğu servislerinde uzun yıllar çalışan kimselerin kulaklık takasalar da türlü solunum ve sindirim hastalıklarına yakalandıkları, ömür uzunluğu ortalamalarının da azaldığı görülüyor.

Çünkü her büyük gürültü bir çeşit sok. Vücut bunu bütünüyle hissederek damarları daraltmak, adrenalin koyuvermek gibi tepkiler gösteriyor. Şok yeteri kadar büyük olursa ölüme de yol açabiliyor hemen. Bilginler bunu laboratuvarlarda binlerce deneme hayvanını patirdiyle katlederek ispatladılar.

Başta Fransız ordusu olmak üzere bazı devletlerin silahlı kuvvetleri o denemelerden askeri alanda yararlanmaya, ses silahları yapmaya çalışmaktalar. Düşman birliklerine gürültü projeksiyonları çevrilip düğmeye basıldı mı adamcağızlar flitlenmiş sinek sürüleri gibi dökülvereceklermiş.

Bütün bunlar kesinlikle bilindiğine göre insanların hiç değilse barış sırasında ve kendi çevrelerinde patirdi ellerinden geldiği kadar azaltmaları beklenir, değil mi?

Nerdeeee!

Hani «Her kafadan bir ses çıkar» diye bir lafımız vardır ya? Her kafadan bir ses çıksa ben çoktan razıyım. Bütün dünyada ve özellikle Türkiye'de her kafa

dan biribirini tutmayan binlerce, milyonlarca seslik kakafoni kollarının gümbürtüsü taşıyor.

Üstelik, kafaların ağızları yetmezmiş gibi, bu cırcınayı kat kat arttırmak için durmadan aletler icat edilmekte. Kaynana zırlıtlarından, çocuk borazanlarından tutun da, diskoteklerde kullamlan korkunç güte amplifikatörlere kadar uzanıyor bu araçlar.

(İlgi çekici bir araştırmannın daha sonucunu söyleyeyim: bir yerde diskotek açıldı yahut yeni bir moda «rock» topluluklarından biri şamataya başladı mı, bin civarında fare kalıyor, saçaklara da kuşlar konmaz oluyor. muş. İncelemeyi yapan uzmanların raporu büyük bir ciddiyetle «Bu durum bazı hayvan cinslerindeki akıl dengesizliğinin henüz insanlardaki dereceye ulaşmamış olduğunu göstermektedir» diye sonuçlanıyor.)

Bir de şif gürültü için icat edilmemiş halde büyük şehirlerin genel uğultusunu bazan dayanılmaz hale getiren çeşitli taşıtlar, makineler, radyolar falan var.

Bunların ve başka gürültü kaynaklarının yapımcılarını, satıcılarını, destekleyicilerini ne zaman eleştirmeye kalksamız alacağımız cevap hazır:

— Ne yapalım efendim, teknik ilerledikçe gürültü de artıyor!

Yalan bu. Gürültü fazlalasmaı tekniğin gereği değil. Çünkü malîyetin biraz artması göze alınmaz her şeyin patirdisini kesmek mümkün.

Nitekim işin ucunda zorlayıcı bir amaç bulununca pekâlâ yapıyor bu. Denizaltılar kocaman dizel motorleri, kompresörler, jeneratörler, vantilatörler ve daha bir sürü müthiş gürültülü araçlarla doludur. Ama denizaltı avlayan su üstü savaş gemileri avlanın gürültü dinleyici sonarlarla

buldukları için o araçların susturulması askeri bakımdan gereklidir. Denizaltı yapan fabrikalar da bunu gözönüne alarak hepsini susturmuşlardır; çıt çıkarmaz diplerde dolaşan denizaltılar.

Amerika'da «gürültüsüz bir keşif uçağı» yapılmakta olduğu resmen açıklandı.

Dünyanın en gürültülü aletlerinden biri tabancadır. Ama çaktırmadan adam vurmak isteyenler onun bile çaresini bulmuşlardır: susturucu takarlar silahlarının namlularına.

Peki, teknik yönden sessizliğe kavuşmanın imkanı vardır da insanlar niçin bundan yararlanmaz, birbirlerinin kulaklarını tırmalamaya devam ederler?

Psikologların cevabı şöyle: — Bütün yaratıklar gibi insanların da sinir sistemi için büyük gürültü büyük güç demektir. Ses alanında başkalarını bastırmak onların üstüne çıkmaktır bir bakıma. Radyosunun ses düğmesini sonuna kadar açan komşu, motosikletinin gümbürtüsüyle sokakları cınlatan delikanlı, konuşurken hep sesini yükselten kompleksli kişi dünyaya meydan okumaktadırlar.

Türkiye bu ses yarışı örneklerinde başa güreşilen ülkelerden biridir. Radyolarımız, taşıtlarımız ve gırtlaklarımızla dünyaya meydan okumakta evvelallah kimselerden geri kalmayız.

Ne var ki en büyük gürültünün bile etki alanı birkaç kilometreyi geçmez. Yani dünyaya meydan okuyuşumuz dünyayı ses bakımından hiç rahatsız etmez ama, gürültülerimiz birbirimizin canına okur.

Okuyor da...

Tek teselli şu:

Eğer ses silahları gelişip dünyaya yayılırsa biz genç ihtiyar, kadın erkek, o alanda en talimli, en hazırlıklı, en serbetli uluslardan biri olacağız.

Refik ERDURAN

MAKSİ!

Denizcilik Bankası 212,5 milyon lira zarar etti.

— Gazeteler —

B A Ş K E N T ' T E N H A B E R L E R

SEKS YAYINLARI

Meclis, (Özel) — «Erkek, bir elini kadının göğsünde doluşturırken diğer eliyle de pantolonunun düğmelerini çözüyordu...»

Bu satırlar Türkiye Büyük Millet Meclisi Bütçe Karma Komisyonu tutanaklarında, CHP. Bursa Milletvekili Sadrettin Çanga'nın konuşmasından alınmıştır. Milletvekili Çanga'yı bütçe açığının görüldüğü karma komisyonda pantolon açığının söz etmeye sevkeden, son zamanlarda faall.

yetini bir hayli arttıran ve «Seks Yayınları» adı altında piyasaya sürülen kaymaktabağı edebiyatı olmuştur. Çanga, bu edebiyata son verilmesi ve yayınların yasaklanması teklifinde bulunmuş ve teklifine gerekçe olarak da seks yayınlarından bazı kitapları Meclise getirerek bunlardan pasajlar okumuştur.

Çanga'nın bu uzun konuşması büyük bir ilgiyle izlenmiş ve ilk kez yeterlik önergesi verilmemiştir.

ÖZEL BALODA...

Anadolu Kulübü, (Özel) — Yılbaşı gecesini 300 kadar milletvekili ve ailesi Anadolu Kulübündeki özel baloda geçirmişlerdir. Önceden yapılan ihbarlara rağmen Kulübe molotof kokteyli atılmamışsa da gecenin ilerlemiş saatlerinde giriş kapısında bir senatörün bir Anayasa Mahkeme.

si üyesini belinden kaldırıp kaldırıp duvara çarptığı görülmüştür. Bu ameliye sırasında adı dakksiyonumuzda mahfuz bulunan Anayasa Mahkemesi üyesi iki adet böbrek taşı düşürmüştür. Olay polise ya da adli tıba intikal etmemiştir.

HAYAT PAHALILIĞI

İstanbul, (Özel) — Bir milyon işçinin Türk-İş'e atılan bomba olayını protesto etmek amacıyla uyguladıkları grev yüzünden Türkiye'de hayat iki saat durmuştur.

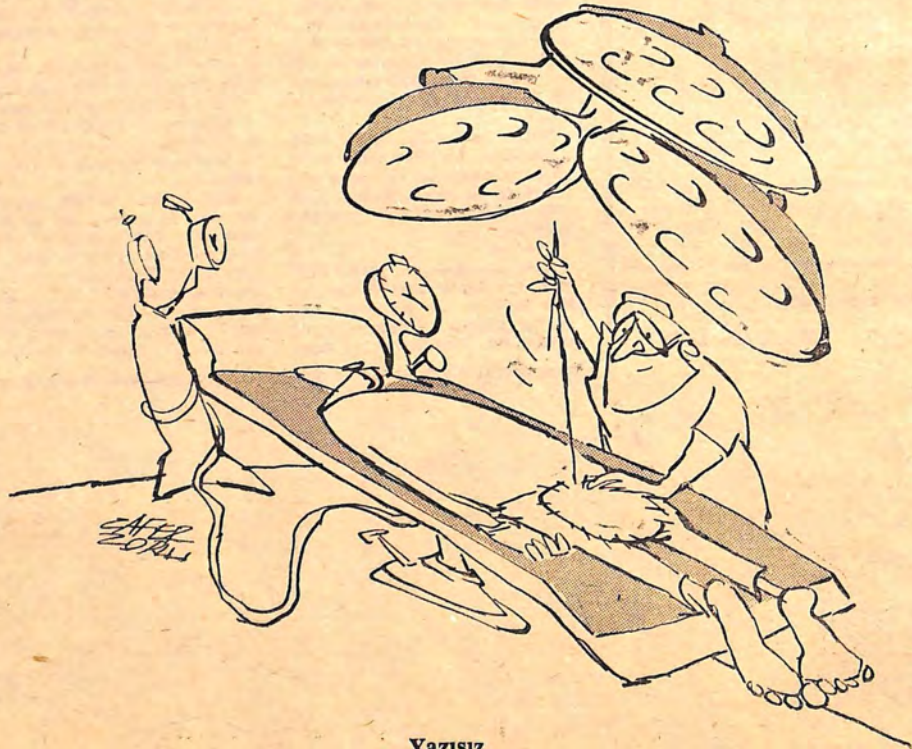
Türkiye'de hayatın durduğu bu iki saat süre içinde alışveriş yapanlar yeni yılın en karlı müşterileri olmuştur, çünkü hayatla birlikte pahalılık da iki saat için durmuştur.

NUH'UN GEMİSİ

Ankara, (Özel) — Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı Alpaslan Türkeş, «MHP'yi ancak Nuh tufanı kapatsın» demiştir. Bu demeci yorumlayan Ankara siyasi çevreleri partiyi kapatmaya Nuh tufanının da gücünün yetmeyeceğini, bu takdirde partililerin çiftler çiftler gemiye bineceklerini ileri sürmektedirler.

Ö. Ö.

Türkiye'de ameliyat ipliği imal edilecek. — Gazeteler —

Yazısız

MİLLÎ PİYANGO'DA KAZANAN NUMARALAR

2.000.000 Lira :

Devalüasyondan önce demir tahsisi koparıp yılbaşından sonra piyasaya sürmek.

1.000.000 Lira :

Belediye arsalarını ucuza kapatıp yılbaşından sonra satışa çıkarmak.

500.000 Lira :

İşçi permilerini toplayıp yurda bedelsiz ithalattan arabaya sokmak ve galeri açmak.

400.000 Lira :

Televizyon, radyo, pikap, buzdolabı gibi aletlere kulp taktırmak, portatif eşya faslından yurda gümrüksüz sokmak ve işletme vergisiyle birlikte satmak.

300.000 Lira :

Tabelâ firmasıyla devlet ihalesi kazanmak ve ihaleyi devretmek.

200.000 Lira :

Özel okulları vakıf haline sokup işletme vergisinden tasarruf etmek.

100.000 Lira :

Altı daire vereceğim diye yuva yıkıp 25 daireli apartman yapıp her bir daireyi üçer kişiye satmak.

50.000 Lira :

Gümrükten geçen 10 tonluk kamyonu idare etmek.

5.000 Lira :

İki buçuk tonluk kamyonu aynı işlemi uygulamak.

500 Lira :

Kömür tahsisinde öncelik tanımak.

Amorti :

Personel Kanunundan iki üst dereceye oturarak yararlanmak.

Sizin için

ÖĞRETMENLER :

İMZA AMA...

Ders yılı başında ortaokul öğrencilerinin okula kayıtlarını yapıyordum. Bir öğrenciyi babası yerine, velisi olarak amcası getirmişti. Mümkündü. Mutlaka babasının olması gerekmezdi ya.

Evrakı hazırladım, imzalaması için adamın önüne koydum. Veli bir imzalayacağı yere bakıyor, bir bana bakıyor, imzayı atmakta tereddüt ediyordu. İmzalayacağı yeri bilmediğini zannederek:

— Beyefendi, imzanızı şuraya atacaksınız, diyerek yerini gösterdim.

Ters ters yüzüme bakıp:

— Bey, dedi, nereye yazacağımı ben de biliyorum emme, kimin imzasını atacacağımı bilmiyorum. Kendi imzamı mı atacacağım, yoksa oğlanın babasınınkini mi?...

Mehmet ÜNLÜ
Bozan Ortaokulu Md.
ESKİŞEHİR

KADIN MI, ERKEK Mİ?

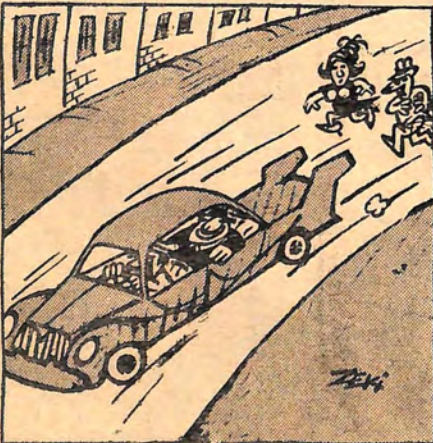
Anadolu illerinin birinde lise öğretmenliği yapıyordum. Koridordan geçerken laboratuvara uğradım. İçerde öğrenciler, karşıda camekân içinde bir iskelet vardı. Yalnız bu iskeletin genesini bağlayan bakır teller koptuğundan, çene şakır şakır oynuyordu. En yakınmdaki öğrencilere sordum:

— Bu iskelet bir kadına mı ait, yoksa bir erkeğe mi?

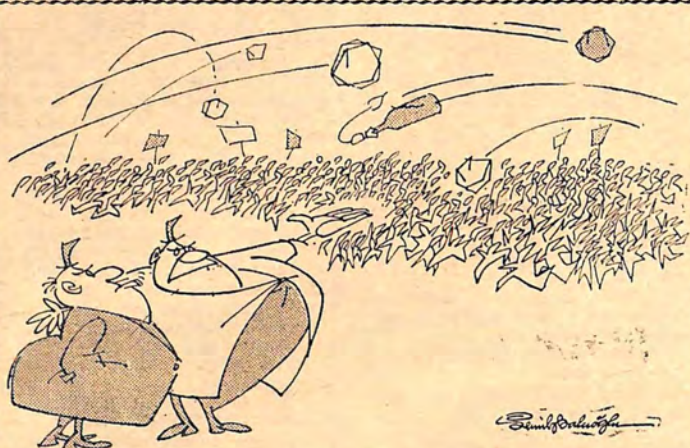
Çocuklardan biri cevap verdi:

— Kadına hocam...
— Neresinden anladın?
— Baksanıza genesi bir türlü durmak bilmiyor!

Kemal OCAK
Şafaktepe Ortaokulu Öğ.
ANKARA

— Ben sana, «Bu avukatı tutamayız» dedim mi ayol?..

— İşçileri gönderdiğimiz gibi, bir de şu öğrencileri Almanya'ya gönderebilsek!..

O BİLİRMİŞ

O tarihte, denizden kilometrelerce uzak bir İç Anadolu kasabasında öğretemdim.

Bir gün öğrenciler ders- teyken, susturucusu çıkarılmış bir motosiklet büyük bir gürültüyle okulun önünden geçti. Sesin, sınıfın içinde bıraktığı yankı nedeniyle öğrencilerin derse karşı ilgisi azaldı. Pencere kenarında oturan öğrencilerden birisine sordum:

— Az önce geçen vapurdu değil mi evlâdım?

Çocuk cevap verdi:

— Evet efendim.

Sınıfta başlayan çekiş- gen gürültüler arasında, saflığı ile tanınmış İsmail'e sordum hemen:

— Arkadaşın nereden bildi geçenın vapur olduğunu?

İsmail düşündü düşündü:

— Elbette bilir öğretmenim, dedi. Baksana, o tam

camin önünde oturuyor; besbelli görmüştür.

Alper AYVAZ
Şafaktepe Ortaokulu
Başmuavini
ANKARA

SAVAŞTA...

Ortaokul 1-F'de Sosyal Bilgiler dersindeydik. Konumuz, Filistin ve İsrail'di. Söz döndü doladı, Arap-İsrail savaşına geldi. Arapların yeniliş nedenleri üzerinde görüşme açıldı. Bir öğrenci:

— Efendim, dedi, işe moda karışmasaydı, sanırım sonuç böyle olmazdı. Mini etekli bayan İsrail askerlerini gören Araplar, «Bakmak günahtır» diyerek gözlerini kapattılar; İsrail'in mini eteklileri kurşunu patlattılar!

Hüseyin DELİGÖZ
Öğretmen
MECİTÖZÜ

AVUKATLAR :

ÇOK ÖNEMLİ

Bir ağır ceza mahkemesinde gösterdiğimiz şahit dinlenmişti. Söz alan karşı taraf avukatları, şahsımızı hedef tutan bir hayli ithamdan sonra, dinlenen şahidin tarafımızdan öğütlenmiş «düzmece bir şahit» olduğunu söylemişlerdi.

Bu asılsız ve ağır itham karşısında sinirlenmiş, gerekli cevabı verebilmek için söz sırası bekliyordum. Yanımdaki avukat arkadaşımın yüzü pancar gibi kızarmış, sinirli vaziyette cübbemin eteğinden çekmek suretiyle benden evvel söz almak isteğini farkettim. Üstadın benden daha fazla kızmış olduğu, layık oldukları cevabı daha iyi vereceği gerekçesi ile sözü ona bıraktım.

GÖRENEK

Geçen yıl birinci sınıfta Hayat Bilgisi dersinde «Artırma ve Yerli Malı Haftasını» işliyorduk. Öğrencilere haftanın anlamını, tutumun önemini, bankaların modern hayattaki yerini uzun uzun anlattıktan sonra, birine sordum:

— Diyelim günlük harçlıklarından artıra artıra pey para biriktirdin. Ne yaparsın? Bu parayı en güzel ve en emin nasıl saklarsın?

Anlattıklarımı can kulağıyla dinleyen çocuk kendinden emin:

— Efendim, dedi, paraları güzelce bir beze sararım. Evin duvarını oyarım, açılan deliğe yaptığım çukuru bırakır, üstünü yeniden sıvarım!

İrfan OĞUZ
Karahayit İlkokulu Md.
AYDIN

DOKTORLAR :

RAPOR

Bazı kadın hastaları muayene ederken, kocalarıyla da şakalaşırdım. Bir defasında Ortaköylü Şaban efendiye:

— Bu hanım eskimiş, demiştin. Tamir ettirmektense yenisini al, daha ucuza gelir.

Aradan bir kaç ay geçti, bir gün Şaban efendi pür telâş bana geldi:

— Aman doktor, acele bir rapor yaz bana. Hapse düştüm!

— Hayrola Şaban efendi, ne oldu?

— Sen bizim hanım için «Çürük, işe yaramaz» dememiş miydin?

— Eee?...

— Köye gidince imam nikâhı ile bir hanım daha aldım. Fakat eskisi zina suçu ile beni yakalatmasın mı! Şimdi mahkemem devam ediyor. Bir «İlk karısı işe yaramaz» raporu ver de, kurtarayım yakamı!

Dr. Fahri SADIKLAR
Taksim/İSTANBUL

Öfkeyle ayağa fırladı, heyete hitaben:

«— Efendim, dedi. O bahsettikleri şahit, onbaşı değil, çavuştur.»

Avukat Şahin KUTLUÇ
İzmir Cad. 17/7
Kızılay, ANKARA

NE ÇALARMIŞ?

Sabahleyin günlük olayları konuşurken, bir öğrenci:

— Dün, dayımgilin evine hırsız girmiş, dedi.

— Ne çalmış?

— Biraz parayla, yengemin bohçasını...

Birinci sınıfı okutuyordum. Hırsızlık hakkındaki bilgilerini ölçmek için sordum:

— Hırsızın yerinde sen olsaydın ne çalardın? Yumurcak düşünmeden cevap verdi:

— Yumurtalarla, ayva asmaklarını!

Osman SARIHACIOĞLU
Yukarı Dodurga Öğr.
ACIPAYAM

Yapı ustası, doktorda!

MODERN YATAK

KORKMAZGİL

— «Uyuyamıyorum, uyuyamıyorum!» dedi. «Aylar var ki uyuyamıyorum. Gözlerimin önü perdeleniyor, başımda sürekli bir ağrı, ağzım paslı... Şu dilime bak!... İştahım yok. Sinirliyim. Kafamı toplayamıyorum. Avare kasnak gibi çalışıyor kafam. Çıldıracağım diye korkuyorum.»

Fehametlin beyi bir doktor dikatiyle dinleyen dostu:

— «Sigaray, çay, kahveyi az iç!» dedi.

Güldü Fehametlin bey:
— «Sigaray, çay, kahveyi az iç. Gündüzleri biraz yürü. Geceleri erken yat. Yataırken bir kadehcik rakı al. İstersen, bir de ılık banyo... Olmadı, yoğurt kaşıkla. O da olmadı, yatakta bir şeyler oku. O da olmadı, hiçbir şey düşünmemeye çalış. Gözlerini yum, sayı say. İlaç alma, alışkanlık yapar. Falan filân... Diyeceğin bunlar değil mi?»

— «Eyle...» dedi. «Doktora da gitsen, bunları söyle sana. Fakat, acaba, tepeden tırnağa bir muayene ettirsen kendini, nasıl olur? Belki bir rahatsızlık vardır bir yerlerinde?»

Fehametlin bey, «geç onu bir kalem» der gibi salladı başını:

— «Bir yerleri hasta olmayan hiç kimse yoktur dünyada! Hastalıkla uyku arasında dediğin gibi bir ilişki bulunsaydı, hiç kimsenin uyumaması gerekirdi. Mesele o değil, dostum. Ben senden bir şey soracaktım: Modern yatak diye bir yatak varmı; o meret bulunur mu bizim memlekette? Sen onu söyle bana.»

— «Modern yatak mı? Böyle bir şeyin bulunduğunu ben de duymuştum ama, bizde var mı yok mu, iyice bilmiyorum. Bir ara, istersen?»

Fehametlin bey, saldı kahkahayla:
— «Minare gölgesiyle davul tozu arayan köylünün durumuna düşmelyelim be yahu! Bu meretin başka adı yok mu acaba?»

— «Vardır elbet. Ama sen, modern yatak dersin bilirler. Sor istersen mağazalara?»

— «Mağazalara mı? Sen beni mas-kara etmek niyetinde sin galiba?»

— «Yoo, öyle bir niyetim yok. Fakat nerde bulacaksınız? Her halde bakkal dükkânlarında olmaz bu me-

ret. Pastanede de satılmaz. Eczanede olacağını da sanmıyorum. Tabii ki mağazalara bakacaksınız.»

Kafasında birtakım hesaplar yapan Fehametlin bey:

— «Belli olmaz» dedi, «belki de eczanelerde bulunur? Çünkü sağlıkla ilgili bir konu.»

— «Bana kalırsa, Amerikan Pazarı'na filân bak.»

— «Amerikan Pazarı'na mı? Bak bu hiç gelmemişti aklıma. Doğru be, doğru söylüyorsun! Nerede bu, Amerikan Pazarı dedikleri?»

— «Bilmiyorum yerini... Fakat sorarsın... Sigaradan tuvalet kâğıdına, kahveden külote, her şey varmış orada. Belki o dediğin yatak da vardır.»

Derin derin düşündü Fehametlin bey, sonra:

— «Tamam azizim, tamam!» dedi.

«Buldum şimdi. Bana anlatan da böyle anlatmıştı da, unuttum.»

Buldum şimdi! Hadi eyvallah...»

İki adım uzaklaşmıştı ki, dostu seslendi arkasından:

— «Yatak aramaya gidineceye kadar, iyi bir avrat bulsan daha iyi edersin! Seni hamur gibi yoğuracak bir kadın gerek sana, aziz dostum! Evlen de, biz de mezelerinden yararlanalım sayın yengemizin.»

Fehametlin bey durdu, geriye döndü:

— «Hadi ulen haybeci! O işi önce sen yapın da, o güzel mezelerden biz çöplensek nasıl olur?»

— «Biz o naneyi tattık, a kuzucuk! Şimdi sıra sende, sende!»

Elini arkaya sallaya sallaya uzaklaştı Fehametlin bey.

Sora sora buldu Amerikan Pazarı'nı. Vay vay vay... Neler de yoktu ki! «Şu nedir?», «Bu nedir?», «Buna ne derler?», «Şunun adı ne?» derken derken, gelip durdu bir nes-

nenin önünde:

— «Bu nedir be ahab?»

Anasının gözü satıcı:

— «Ona modern yatak derler, bey-baba!» dedi. «Salonun bir köşesine yerleştirip de, fişi prize taktın mıydı, gayri uzan üstüne! Ninni de yavrum ninni!... Koyunda dünyanın en güzel hürri meleşti varmış gibi, ninni de yavrum ninni!... Tam sana göre bir iş, beybaba! Tarifnamesi de var.

Elin gâvuru biliyor rahatlığını, bey-baba, biliyor vallahi! Böyle bir yatağı olan kişi n'apsın evlenmeyi? Vur kelleyi akşamdan, deliksiz uyu, sabahın dokuzuna, onuna kadar. Evde yenge yok mu beybaba, yoksa?»

Fehametlin bey, eğile doğruyla in-celiyordu önündeki nesneyi:

— «Tarifnamesi de mi var dedin?» diye sordu.

— «Var ki, hem de nasıl! Kitap gibi, Allahıma! Bak işte, buyur!... Bunu okuyup hatmedeceksin, ondan sonra sereksin kalıbı üzerine. Ninni de yavrum ninni!... Ninni de yavrum ninni!...»

— «Peki, peki... Anladık... Fiyatı nedir bunun?»

— «Fiyatı kolay... Yeter ki al sen... Böyle mala fiyat sorulur mu beybaba? Zaten iki tane kaldı elimde. Bin tane olsa, iki günde gidecek. Kapışıyor millet, dinime Allahıma! Kim demiş, biz canımızın kıymetini öl-meyiz diye? En birinci modern olduk biz, beybaba!»

— «Peki, peki... Hele sus bakalım! Nedir fiyatı?»

— «Kolay beybaba, kolay! Hele buyur şöyle içeriye, otur şöyle; bir kahvemizi iç... Gel, buyur, şöyle otur! Otur be muhterem, korkma, tutkalı değil sandalyemiz.»

Fehametlin bey, sıkıntılı sıkıntılı girdi dükkândan içeri, oturdu. Üç aşağı-beş yukarı, aldı yatağı, sardır-dı. Tarifnamesini de cebine yerleş-tirdi. Bir taksi çağırdı, evin yolunu tuttu. Gelini koluna takmış giden bir güvey gibi ılık milik ediyordu yüreği.

Yatağı koydu salonun en güzel köşesine, yerleşti koltuğa, taktı göz-lü-günü, sökmeye çalıştı tarifnameyi. «Şunu bir deneyelim» diye yekindigi sıra kapının zili çaldı. Hemen yata-ğın üzerine bir örtü attı ve kapıya

gitti. Bir arkadaşıydı. Uff, amma da zamansız gelmişti! Sırası mıydı şimdi çene çalmanın? Yatağı göster-se bir türlüydü, göstermese bir tür-lü. Yarın sen artık dinle milleti: Fe-hametlin bey, evine suni karı al-mış... Fehametlin bey, uyku yatağı getirtmiş Amerika'dan... Fehametlin bey, acayip bir makinayla yapıp kal-kıyormuş... Fehametlin bey... Uff, nerden de çıkar gelirse...

Şundan bundan, gecenin geç saat-lerine dek konuştular. Arkadaşını kapının dışına bırakınca, bir çocuk gibi sevindi Fehametlin bey:

— «Ha şöyle be yahu!» dedi. «Böyle de saygısızlık olmaz ki... Zaten geberiyorum uykusuzluktan, bir de yapıpıp kalır koltuğa. Evli olsam, bu saygısızlığı yapamazlardı her halde.»

Pijamasını giydi, koltuğa yayıldı, tarifnameyi yeniden okumaya koyul-du:

— «Tamam, tamam!» dedi. «Pek de zor değilmiş kullanması. Şimdi bir deneyelim. Ulan, şu gâvurlarda çok akıllı var be yahu! Kimin aklına gelir böyle bir yatak yapmak? Ooh, her bir ihtiyacını görsün. Dön bu yana, dön şu yana... Canın nasıl yatmak isterse, öyle yat. Yat ve mişıl mişıl uyu. Helâl olsun vallah!»

Söylenerek soktu fişi prize. Sinek vızıltısı kadar bile ses duyulmuyor-du. Tarifnamenin dediği gibi açtı yatağı, çekti, itti, bastırdı, bük-tü, dürttü, yokladı, dikkatle uzandı ü-zerine:

— «Oooh, amma rahatlık be ya-hu! Niye akıl edemedim ki şimdi-ye kadar... Kul daralmanınca Hızır yetişmez, derler.»

Gözlerini hazla yumdu, sağ elini soktu yastığın altına, kare düğme-ye bastı. İstiyordu ki, bir kucak gi-bi sarsın bedenini yatak. Düğmeye basar basmaz, kemirilmiş karpuz dilimi gibi kıvrıldı yatak; Fehamet-tin bey, torbada kedi gibi çırpınma-ya başladı. Nerdeyse omurgası, boynu, köprücük kemigi kırılacaktı. Elini yastığın altında dolastırmaya başladı; fakat şaşkınlıktan ve kor-kudan, hangi düğmeye basacağını u-nutmuştu. Eline gelen üçgen bir düğmeye bastı. Yatak, bu sefer, di-ş-a doğru kıvrıldı ve Fehametlin bey, kürenin sırtında gibi çırpınma-ya başladı yatağın üzerinde. Korku-dan, kan-ter içinde kalmıştı.

— «Rezil olduk, rezil olduk!» diye söylendi. «Şimdi bir yanlışlık ya-pacağız, bu yatak bizi tavana yapıştı-racak. Tüh, Allah kahretsin!»

Korka korka, başka düğme aran-maya başladı. İstiyordu ki, ilk bi-çimini alsın yatak, dümdüz olsun. Ne gele gele, deyip, yuvarlak bir düğmeye bastı. Yatak, yana hılâllen-di ve başladı, sıtmalı gibi titreme-ye. Sanki bir cıce, Fehametlin beyi sırtına almış da titretiyordu. Ba-cakları, dizlerinden öyle, dışarda sarkıyordu Fehametlin beyin. Bir yandan da, yatak titrettikçe, kötü kötü gülesi geliyordu:

— «Allah kahretsin!» diye homur-dandı. «Ulen, bu ne biçim modern yatak be? Bir sürü de para verdik bu meretel!»

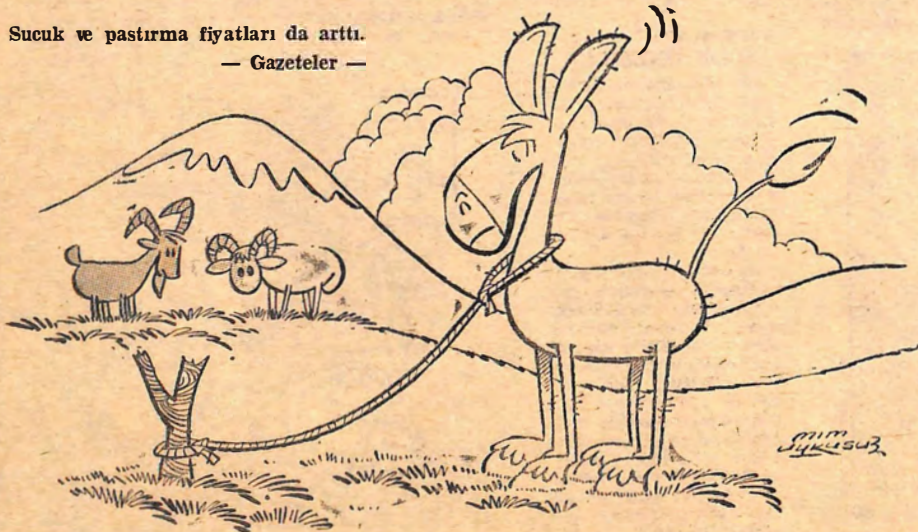
Yatağı ilk biçimine getirmek için elini yastığın altına ivedilikle sok-tu ve ikiz düğmeye kuvvetle bastı. Yatak, körkösnü itmiş toprak gibi sarsıldı, kabardı ve Fehametlin bey, yatak topağının üstünde debelen-meye başladı:

— «Oh, oh, oh... Bulduk belâyı!»

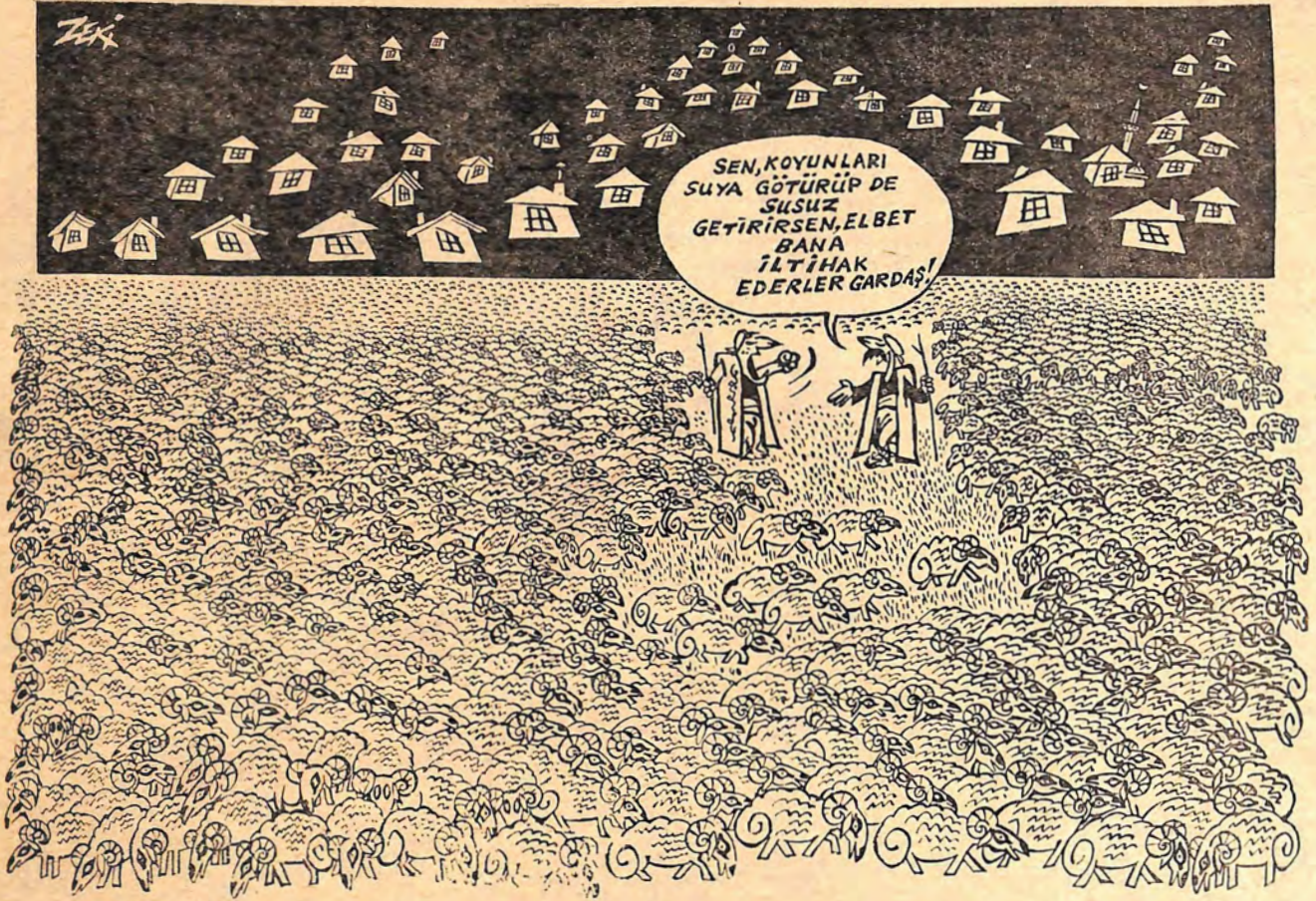
Düşmemek için güçlükle tutunma-ya çalışıyor, bir eliyle de düğme-leri yokuşturuyordu. Öyle bir şaşkınlık içindeydi ki, inemiyordu yataktan. Ortası çukur bir düğme geçti eli-ne; «galiba bu olacaktı» diye basın-ca düğmeye, yatağın kenarından çı-kan küçük bir el, Fehametlin bey-in bacakları arasına girdi ve baş-ladı ileri-geri oğuşturmayla apışara-sını. Fehametlin bey dehşetli korktu ve gıdıklandı. Kendini yataktan at-mak istedi ama, küçük el bırakmı-yordu ki... Hay Allah! Yahu, bunun düğmesi hangisi? Ne rezalettir bu?

Sucuk ve pastırma fiyatları da arttı.

— Gazeteler —

— Bu günlerde kurumundan yanına varılmıyor!..

Çoban Şaban'dan, Şakir'e iltihaklar artıyor! — Gazetelerden değil —

— «Aldık başımıza belâyı» diye homurdandı. «Ulen Fehamettin, sen adam olmasın be! Bu kafayla böyle yatağa yatabilir misin sen, a hıyar!»

Kauçuk el, kaşıyıp duruyordu a-pışarısını. Kızgınlıkla yumdu gözü-nü, eline değen üçlü düğmeye bastı. Kauçuk el usulcana çekildi a-pışarısından ve yatak, bu kez de, beşik gibi sallanmaya başladı. Derken, ten rengi kıl bir fırça çıktı bir yerler-den, Fehamettin beyin sırtını ve kar-nını fırçalamaya durdu. Fehamettin bey iyice korkuya kapılmıştı. Hem de gıdıklanıyordu. Fırçayı boğazın-dan tuttu, fırçalama durdu. Fakat hep öyle tutamazdı ki...

— «Ulen amma da marifetli yatak bu be!» diye gülmeye başladı. «Hem de öksotu gibi bir şey... Hadi ba-kalım Fehamettin, kurtar yakını!»

Yarım limon biçiminde bir düğ-meye çekine çekine bastı. Fırça çekildi ve yatak, uzunlamasına, boru gibi kıvrılmaya başladı. Kıvrıldı, kıvrıldı, kıvrıldı ve Fehamettin bey, tabutta gibi, upuzun oldu. Bir sü-re dinledi, başka ne olacak diye. Ha-yır, başka bir şey olduğu yoktu. Fe-hamettin bey, Allah rahmet eylesin, upuzun yatıyordu borunun içinde. Bunaldı, daraldı, boğulacak gibi ol-du birden; «ya açılmazsa!» diye korkuya kapıldı. Elini güçlükle dal-dırdı yastığının altına, parmağına ta-kılan halkayı çekti. Yatak, ağır ağır açıldı, düzlendi; sonra da, çakıl taş-ları serilmiş gibi pütür pütür oldu. Kıvrılacak halde değildi Fehamettin bey, ne yana dönse, çakıl taş-ları ağırtıyordu etini budunu kemigini. Hiçbir düğmeye dokunmamaya çalışarak atladi yataktan, bir sanda-lyeye ilişti, korkulu gözlerle bakma-ya başladı modern yatağa.

— «Biz yatağı kullanacakken, yatak bizi kullandı be yahu!» diye söy-lendi. «Amma da marifetli yatak!» Gözlerini alamıyordu yataktan. Peh diyecek olsa yatak, Fehamettin bey soluğu caddede alacaktı.

Y. Z. Ortaç Armağanı 1970 - 1971 Yarışması

Konu : Siyasî Fıkra
Ödül : Birinci; 1500
İkinci; 1000
Üçüncü; 500 Liradır.

YARIŞMA KURALLARI

- 1 — Fıkranın mizah niteliğinde olmasına önem verilecektir.
- 2 — Fıkra konu olacak olay-lar Mart 1970 ile Ocak 1971 tarih-leri arasında çıkan gazetelerden seçilecektir.
- 3 — Haberin alındığı gazete, ta-rihi ve haber başlığı ile fıkranın başına not olarak eklenecektir.
- 4 — Yazılar daktiloyla, kağıdın bir yüzüne yazılacak ve iki dos-ya kağıdını geçmeyecektir.
- 5 — Yarışmacı bir fıkrayla ka-tılabileceği gibi, birden çok fıkrayla da yarışmaya katılabilir.
- 6 — Yarışmaya katılan yazıla-rın üçer kopya olması, altında a-çık isim ve adresin bulunması...
- 7 — Usta, amatör ayırmaksızın herkese açık olan bu yarışmada, isteyen takma ad kullanabilir.
- 8 — Takma ad kullananların, gerçek isim ve adreslerini bir başka zarfa koyarak, yarışma dosyasına katmaları gerekmekte-dir.
- 9 — Yarışma zarfının üstüne «YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI» ibaresinin konması ve AK-BABA Dergisi, Divanyolu — İS-TANBUL adresine postalamaları.
- 10 — 9 Aralık 1970'de başlayan yarışmaya katılacak olanların ya-zılarını en geç 1 Şubat 1971 tari-hine kadar elimize geçecek şekil-de postalaması...
- 11 — Yarışma yazılarının daha önce hiçbir yerde yayımlanma-mış olması gereklidir.
- 12 — 2 Şubat 1971'den sonra yarışma yazıları jüri tarafından incelenecek, birinci, ikinci, üçüncü gelen eserler 11 Mart 1971'den sonra ilk çıkacak AKBABA'da ya-yımlanacaktır.
- 13 — Beğenildiği halde ilk üç dereceye giremeyen eserler de ayrıca değerlendirilecek, dergi-mizde yayınlanarak yazarlarına telif ücreti ödenecektir.
- 14 — Yarışma sonucu açıklan-dıktan sonra gerçek kimliklerinin öğrenilmesini istemeyen yarışma-cılar, bir hafta içinde yarışma zarflarını geri almazlarsa, AK-BABA beğendiği yazıyı yayımla-makta, yazarının kimlik zarfını açmakta serbesttir.

— «Yatağa kusur yok canım» Je-di sonra, «kusur bende. Şunun na-sıl kullanıldığını iyice bir öğrenme-liyim»

Saat, gecenin ikisi olmuştu. Aldı tarifnameyi eline, koltuğa gömüldü; okudu okudu, baktı yatağa; okudu okudu, baktı yatağa. Ara-sıra kalkı-yor, yatağın düğmelerini gözden ge-çiriyordu. Saat 4 oldu. Yorgunluk-tan bitmişti. «Artık yatabilirim her halde» diye söylenerek uzandı yata-ğa. Yatak dümdüzdü. Kauçuk bir

yatak gibi dümdüz. «Dümdüz ola-caktı da, niçin verdik bu kadar pa-rayı?» dedi ve elini, korka korka, yastığının altına soktu. Bu defa, üç düğmeye birden bastı. Yatak önce göbek atmaya başladı. Zıp zıp zıplı-yordu Fehamettin bey üstünde. Der-ken, kauçuk el çıktı kenardan, baş-ladı Fehamettin beyin orasını bura-sını karıştırıp okşamaya. Derken, karga kanadı gibi, yumuşacık bir şey kapandı yüzüne, tatlı tatlı okşa-maya başladı alnını, yanaklarını, gi-

dısını. Fehamettin bey hem zıp zıp zıplıyor yatağın üzerinde, hem de söyleniyordu:

— «Hey Allahım! Şunun ortası bir durum yaratamadık be yahu!... Karga kanadı fena değil ama, şu muna-sebetsiz eli ve şu göbek atmaya dur-durabilsek bari...»

Elini soktu yastığının altına, iki ay-rı düğmeye birden bastı. Göbek at-ma durdu ama, bu kez de kalbur gibi elenmeye başladı yatak. Tabii, Fehamettin bey de üstünde... Oh, oh, oh!... Eleniyordu Fehamettin bey!... Kauçuk el de boş durmuyor, orasını burasını, özellikle de a-pışarısını karıştırıyor; karga kanadı ise okşuyor da okşuyordu alnını, vanaklarını ve gıdısını. Fehamettin bey, sinirlice tuttu kauçuk eli, a-pışarısından çekti. Küt etti kauçuk el. «Eyyvah, kırdık galiba» dedi. Yine korkuya kapılmıştı. Elini rastgele birkaç düğmenin üzerinde dolaştır-dı ve bastı. Kauçuk el ile karga ka-nadı çekildi. Yatak hâlâ çalkalıyor-du Fehamettin beyi. Atladı yataktan:

— «Rezalet be yahu!» diye bağr-dı. «Bu melûn bunu nasıl yapmış ki, akıl fikir erdiremiyorum ben!»

Sigarasını yakıp, bıraktı bir kol-tuğa kendini:

— «Sabah oldu be yahu! Bir lok-ma uyumadık daha. Hay senin gibi modern yatağın ben... Neyse... Bu gece yerde yatalım da, yarın iyice bir öğreniriz meretin nasıl kullan-lacağını. Bir sürü para verdik be yahu!»

Yatağın başında dikilip, bir süre, çalkalanışını seyretti... Aklına, fişi çekmek geldi. Uzandı ve fişi çekti. Yatağın çırpınması durdu.

— «Ha şöyle be yahu! Allah kah-retsin, bittim be yahu!»

Saat 6 olmuştu. Halının üzerine iki minder attı, üzerine bir battani-ye çekti ve uzandı. Az sonra horlu-yordu.

Korkmazgil

KUŞAKTAN...

— Neden, baba, siz hep ellerinizi arkaya kavuşturarak gezersiniz?
— Ee, ne yapalım oğul, alışkanlık... Bizim zamanımızda ellerimizi öne kavuşturarak döviz tutup gösteri yapma imkânları yoktu da ondan zahir!

★

— İstirham ederim, siz buyurun...
— Yoo, imkânsız siz buyurun beyefendi...
— Aman efendim, siz geçin...
— Katiyyen olmaz, siz geçerseniz şeref vermiş olursunuz...
Bir kapıdan geçiş için onlar konuşadursunlar, orada beliren iki genç, kapıya yaklaştı ve:
«Hop dedik baylar» diyerek hızla kapıdan geçip gittiler.

★

Estetik Cerrahi Kongresini izlemeye gitmişlerdi.
Kongredeki doktorlar yaptıkları çeşitli burun küçültme, cilt germe, göğüs büyütme gibi ameliyatlara hakkında bilgi veriyorlar ve ardından şunu ekliyorlardı:
«Sayın misafirler, filmini gösterdiğimiz bu ameliyatlı kimselerin yüzlerini bir bantla örttük; aksi halde, tanıdığımız nice güzelin ameliyat yatağından çıkma olduğunu görürdünüz.»

Bunun üzerine, kongreyi izlemeye gelmiş olan baba, oğluna:
— Bizim zamanımızda kız alırken ahlâkı iyi mi değil mi diye tahkikat yaptırırdık... Siz ise «Eskiden de böyle güzel miydi acaba?» diye fizikman da tahkikat yaptırmak zorunda kalacaksınız.

7 GÜNDE KARİKATÜR

— BÜTGE GÖRÜŞÜLÜRKEN KIZIL ÇİN'İN TANINMASI İSTENDİ —

— BÜTÇEMİZ TANILMAZ HALE GELDİ, ŞU KIZIL ÇİN'İ TANISAK MI ACABA? —

— İLÂÇLARA ZAM YAPILDI. —

— VER ÇEYREK ASİRİN ..

— HA GAYRET, SEN İÇERDEN BEN DİŞARDAN !..

FABRİKALARIN MİLLİLEŞTİRİLMESİ İSTENDİ —

MİLLÎ TAKIM !.

— Uyku uyuyanlardan bile vergi alınacakmış...
— Gözün aydın karıcığım, ben de artık uyku hapi almam!..

ESN

Çarşıya uğradım alışverişe;
Esnaf aksi baktı, kaşım çatı!
Velinimet'mişim bakın şu işe;
Kazık attı hem de bozuk mal sattı!

Fırında ekmekler pişmemiş, hamur;
Bakkal teraziye parmağı vurur,
Güleryüz yerine gelmiş boş gurur,
Kasap kırpık etten kıymayı yaptı!

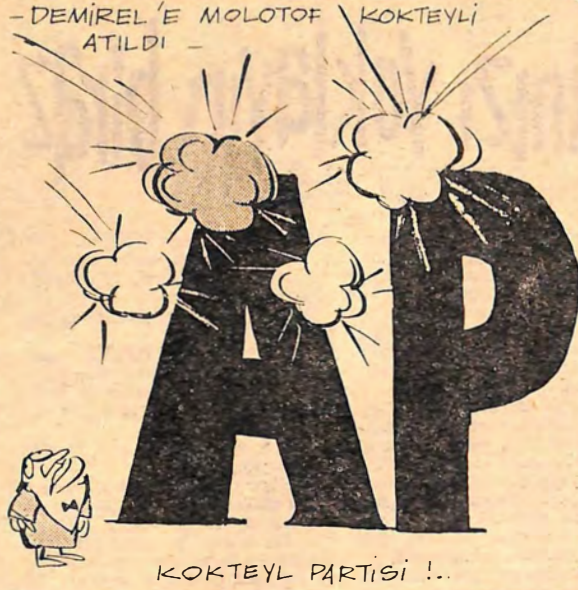
Meyvalar ya kurtlu veyahut ezik,
Sebzeye verdiğim paraya yazık,
Alıştım yemeye her şeyden kazık,
Manav kâğıdıma çirürek mal attı!

Muzlar «al beni» der, hep hevenk hevenk,
Alışverişte yok o eski âhenk,
Esnafın ağzı da tam burnuna denk,
Kaş göz arasında eksik mal tarttı!

Bakkalda kalmamış hiç Vita yağı,
Yoğurtçu yoğurttan almış kaymağı,
Mahallebiciden kestim ayağı,
Sütçü bu sabah da süte su kattı!

KURDAN !

- MEMURLAR GREV HAKKI İSTİYOR. -

- SENDE Mİ HAKKI EFENDİ ?

...KUŞAĞA

Gözlüğünü takmış babayla, oğul yolda gidiyorlar...

Baba, oğula:

- Aa, bak bak oğlum, önde giden hanım mendilini düşürdü, dedi.

- Ne mendili baba; dedi oğlu, mini-eteği düştü!

★

Mezarını ziyarete giden oğula baba soruyor:

- Sular gene kesiliyor demek?

-

- Elektrik desene gene öyle haa?

-

- Ekmeklerde gene bir sürü çöp demek?

-

- Kok kömürü için hâlâ kuyruk haa?

-

- Desene oğul hayat gene aynı ve fakat 1890-1945; 1945-1980 diye etiketler değişiyor sadece!

★

Baba-oğul oturuyorlar karşılıklı...

Baba öfkeleni ve:

- Pılâvdan dönenin kaşığı kırıl-sın! dedi.

Oğul, babanın yüzüne baktı, ne demek istediğini anlamayarak:

- Ne diyorsun sen baba?... Nü-mayıştan dönenin dövizi kırıl-sın! desene, diyerek hiddetlendi.

★

Evlât içini çekip, babasına sorar:

- Baba nerede o eski bastonlar? Ne oldu onlara?...

- Görmüyor musun oğul, dedi babası, şimdi cop oldu bastonlar!

Reşit AŞÇIOĞLU

A F

Sigaralar ya boş veyahut eksik,
Biralarda tad yok, köpüğü kesik,
Rakılar da bozuk, ne bu aksilik,
Üç kadeh şeytandan tesirli çarpıt!

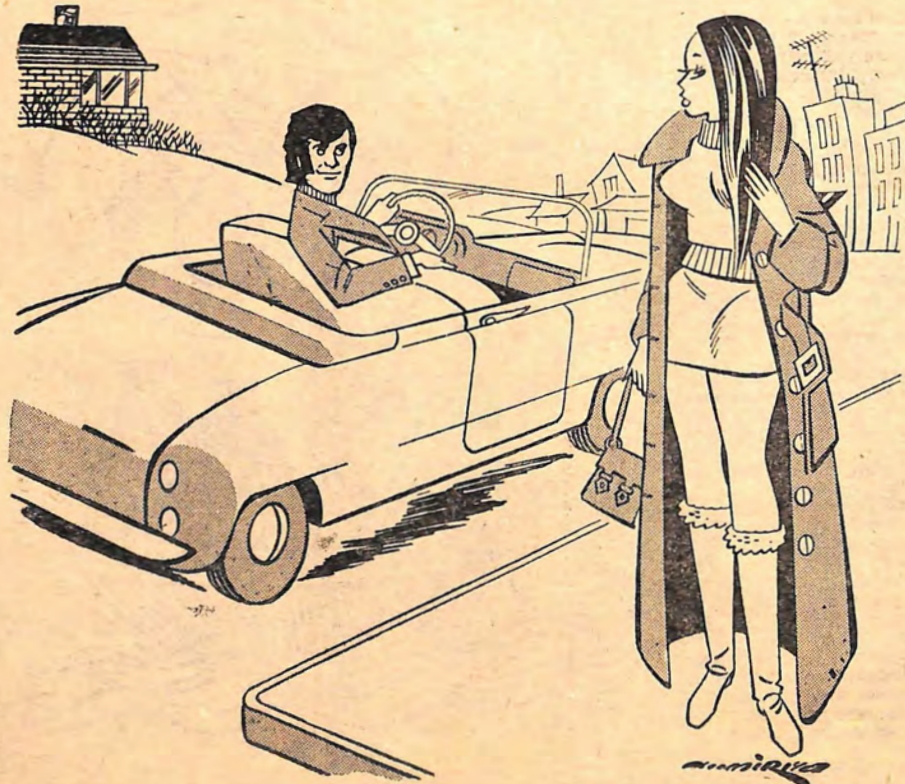
Boğaz ayrı bir dert, giyim bir dâva,
Ayakkabı aldım, altı mukavva,
Hem yağmur alıyor, hem temiz hava,
Ayağım toza ve çamura battı!

Neler göreceğiz, biz neler gördük,
Yıkandı gömleğim, oldu bir düdük,
Kumaşlar dayanmaz, ipliği çürük,
Ceketim bir günde rengini attı!

Bilmem ne söylesem pahalılığa,
Dönmüşüm beş sudan çıkmış balığa,
Esnaf kurtlar gibi bakar aylığa,
Bugün, geçmiş günü vallah arattı!

Kime dert anlatsam, gitsem nereye;
Sordum: «Nerededir şu Belediye?»
Komik biri çıktı: «Başkanım» diye
Kahkaha patlattı, espri yaptı!..

Mukadder ÖZAKMAN

- Gözlerin yeşil, dudakların kırmızı ablacığım, geçeyim mi, durayım mı?..

Hafızanızı Yoklayın biraz

VEDAT SAYGEL

— Annenizi çok iyi tanıyım ama, sizin yüzünüz de hiç yabancı gelmiyor, dedi evin hanımı.

Saatlerdir kuşku kuşku süzülür mekten, arada bir ifade vermekten ter baskını:

— Eee, ne de olsa elinizde doğmuşuz, diye mırıldandım. Eskilerden söz açılıp da, adınız anıldı mı, «Sen bu kadarcıktın» diye başlar anem.

— Orası öyle... Fakat başka bir yerden tanıyorum sanki. Erenköy tarafında bulundunuz mu hiç?

— Bulunmak şöyle dursun, transit bile geçmedim o taraflardan...

— Bizim hanım yanılmaz, diye söze karıştı evin beyi. İnsan zaman gelir akşam yediğini unutabilir. Güçlük çıkaracağımıza hafızanızı yoklayın biraz.

— Öyle ya canım, diyerek bacağı mı çimdikledi eşim. Belki bulundun da, sonradan unuttun.

— Biraz düşünse, hatırlar, diye fikrini açıkladı büyük anneleri. Övünmek gibi olmasın, hafızası çok kuvvetlidir bizim allenin. Bir gördüğümüz, bir duyduğumuz, ömrü billâh silinmez kafamızdan! Hattâ bir keresinde şöyle bir şey olmuştu. Küçük torun yaramazdır biraz. Sen tut, telefon rehberini al, çık bahçeye... Bitişimizde de yirmi yıllık bir komşumuz var, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyor. Adı, seydi galiba: Sait efendi, mi, Seyyit efendi mi, öyle bir şey.

Kızı:

— Sait'i, Seyyit'i nereden çıkar-
dın anne, dedi. Haldun bey.

Damadi:

— Haldun değil, dedi. Hulki'ydi adı.

Sonra kayınvalidesini bana işaret ederek:

— Maşallah hafızaya bakın beyim, dedi. Üç yıl önce geçen küçükük bir olayı, bugünkü gibi hatırlıyor!

— İşte bizim yaramaz elinde rehber dolaşırken, Halit beyle burun buruna geliyor.

Kızı:

— Ay anneciğim, dedi, Halit'i de nereden çıkardın? Hıfzı, Hıfzı...

Kocası düzeltti:

— Hıfzı değil, Hulki...

— İşte canım neyse... Rehberi göstererek soruyor Hilmi beye, «Bununla ne yapılır?» diye...

Kızı düzeltti:

— Hakkı beye sormuş anlayacağınız.

Kocası tamamladı:

— Yâni Hulki beye...

— Hulki, Hüsnü hepsi bir... Hüsnü bey de «Şeytan uçurtması yapılır» demesin mi? Başlıyor bizimki de sayfalara yolup yolup uçurtma yapmaya...

Ben sıkıntıdan patlarken eşim merakla sordu:

— Eee, ne yaptınız sonra?

— Ailece toplandık, koca rehberi yeniden ezbere yazdık!

Sıkıntıyla:

— Şu bizim meseleyi halletsek de, yavaş yavaş gitsek, diyecek oldum, hep birlikte sordular:

— Neydi?...

Geldiğimizden beri ziyaretimizin nedenini söylemekten ağzım kuru-muştu. Canımın sıkıldığını sezen eşim, bir kez daha tekrarladi:

— Şehirdeki evinizi kiralamak istiyorduk da...

— O kolay canım, dedi evin hanımı.

Anneme göre de çok kolay olacaktı evi tutmamız.

Anneme göre de çok kolay olacaktı evi tutmamız.

— Siz onları tanımazsınız ama, onlar bizi soyacak tanır, demişti anem. Üç kardeş, üçünüz de ederinde doğdunuz diyebilirim.

Görüşmek istemediğimden:

— Ben gitmem! diye diretimiştim. Kendimi tanıtacağım diye işin yoksa kırk yıl öncesini hatırlatmaya uğraş adamlara.

— Uğraşacak bir şey yok ki oğlum. Benim adım vereceksin, selâmını söyleyeceksin, «Ben ortanca oğluyum» diyeceksin, o kadar. Maşallah hepsinde bir hafıza kuvveti var ki, teypmiş, elektronik beyinmiş, haltetsin yanında! Samimi insanlardır. Gerekirse dostları için canlarını vermekten çekinmezler.

— Ben, tanımadığım insanlara sokulmam! diye kestirip attım.

— Ayol, onların seni tanımaları yetmez mi? Göreceksin bak, nasıl yürekten karşılayacaklar... Nasıl ağırlayacaklarını şaşıracağız. Hepsini idir ama, Osman dayılarını görürsen, iki dakikada halleder işini.

Oysa aradan tam dört saat geçmiş, bakışlarındaki kuşku dağılmamıştı henüz.

Dalmış, ne yapmam gerektiğini düşünürken, kapı zillinin çalmasıyla kendime geldim.

— Aaa, Osman dayı... dediler.

İçim biraz rahatlar gibi oldu. Annemin söylediğine göre allenin en iyisi ve akıllısı Osman dayı imiş. Emekli bir polis olduğu için, tabii en kuvvetli hafızası olan da o...

İçeri girmesiyle:

— Beni tanıdınız mı dayı? diye

karşısına dikilmem bir oldu.

— Ooo, diyerek sarıldı boynuma. Tanımaz olur muyum hiç? Otur şöyle bakayım.

Elini öpen eşimi göstererek sordu:

— Bu hanım kız kardeşiniz mi? Daha önce diğerlerine tanıttığımdan ve hepsinin hafızaları da birbirininkinden daha kuvvetli olduğundan:

— Aaa, dedi evin hanımı. Teyzesinin kızıymış ayol...

— Hayır canım, dedi beyi, teyzesini de nereden çıkardın? Baldızı olduğunu söylüyor ya...

— İki kişiyi yanyana gördünüz mü hemen de akraba yaparsınız, diye söze karıştı büyük anneleri. Bu cici kız, bey oğlumuzun arkadaşı ayol.

Başımı önüme eğip suçlu suçlu mırıldandım:

— Eşim efendim.

Hepsinin ağızları şaşkınlıkla açıldı, bir sürü ağızdan tek soru çıktı:

— Ne zaman evlendiniz?

— Az önce... Osman dayının gelmesini beklerken...

Büyük anne hâlâ şaşkın:

— Eh, Allah bir yastıkta kocatsın, dedi. Zamane evliliği... Misafirlikte otururken evlenirler, kapıdan çıkarken bakarsınız dünyaya nur topu gibi bir de çocuk getirirler!

Yanımdaki koltuğa da Osman dayı çıktı:

— Eee, bizleri sevindirmek aklınıza nereden esti böyle?

— Ev arıyoruz. Annemin aklına si-

Balkılığımızın gelişmesi için kredi açıldı. — Gazeteler —

zin ev gelmiş. Hepinize ayrı ayrı selâmı var.

— Mesele evse, kolay. Neydi o günler... Şu kadarcıktın. Huysuzun, ıslak gözünün biri... Kulaksız yokuşunu çıkıp da senin sesini duydum mu...

İyice zayıflayan hafızamı kurcaladım, kurcaladım, Kulaksız'da oturduğumuzu hatırlamadım:

— Eyüp diyecektiniz her halde, ilye düzeltmek istedim.

— Yoo, dedi, bugün gibi hatırlıyorum, Kulaksız'da, büyük bir ahşap evde oturuyordunuz. Senden iki yaş küçük bir de kız kardeşin var, değil mi?

— Erkek kardeşim vardı efendim, diye mırıldandım.

Hafıza gücüne hem kendi inandığı, hem herkesi inandırdığı için yalıtılmış ihtimal vermedi de:

— Vay kerata, dedi, cinsiyet değiştirdi demek! Evlendi mi?...

— Hatırlarsınız, dedim, doğumundan iki yıl sonra ölmüştü!

— Yok canım, dedi, sen başkasıy-
la karıştırdın galiba... Hafızamı bir
yokla şöyle... Altın sarısı saçları var-
dı, hatırladın mı?

İşin uzayacağını düşünen eşim de bir yandan çimdidi baskıyor, bir yandan da:

— Hatırlayıversen günaha mı gidersin? diye fısıldayarak yalvarıyor.

— Eh, dedim, öyle olsun.

Kıkr kıkr gülen evin hanımı:

— En iyisi pes etmek, dedi. Zira Osman dayı yutmaz! Polis teşkilatında Kasımpaşa'da işlenen bir cinayeti, ömründe İstanbul'a adımını atmamış bir Karslıya itiraf ettirmiş adamdır o!

— Neye, diye keyifli keyifli güldü Osman dayı. Birakalım geçmişisi...

Sonra, bir teyzen olacaktı senin.

— Dayım var, diye fısıldadım.

— Canım, dayı, teyze hepsi bir. Kocasının adı İsmet.

— Dayımın kocasının adı mı?...

Eşim:

— Siz ona bakmayın, dedi. Teyze de var, teyzesinin kocası da.

Büyükanne güldü:

— Gördünüz mü polis zekâsını? Nasıl gizlenmek istenenleri meydana çıkarıyor?

— Hattâ İsmet, teyzesinin üstüne bir kadın daha tutmuştu.

— Ne kadını yahu? dememe kalmadan eşim:

— Evet, dedi.

Osman dayı döndü bana:

— Hafızan bayağı zayıflamış senin. Bu yaşta neden böyle oldun? Kimbilir Safiye hanım bu duruma ne kadar üzülmüyordu.

Şaşkınlığın biri geçmeden diğeri geliyordu.

— Kim bu Safiye hanım?

— E, pes, dedi Osman dayı. Şimdi de anasının adını unuttu! Annenin adı ne? Hafızamı biraz yokla bakalım.

— Emine...

Sigarasını yakıp, astı suratını. Başka konuşma olmadı. İzin isteyip dışarı çıkarken evi verip vermeyeceklerini sordum.

— Bildiririz, dediler.

Sonucu öğrenmek için annem uğramış geçende:

— Dostluk bir yana, alışveriş bir yana, demişler. Haydi hatırların için peki diyelim ama, insan güvenemiyor ki... Oğlanın bir sözü bir sözü tutmuyor.

Annem üzgün, geriye dönerken:

— Ama gelinle övünebilirsin, diye arkasından seslenmiş Osman dayı. Yalanla başı hoş değil Kocanın inkâr ettiklerine, hanım kızımız hep «Doğru» dedi.

Ailece yola döküldük şimdi. Durmuyoruz, dinlenmiyoruz, hafızası biraz zayıfca olan eski dostları dolaşıp kiralık ev istiyoruz.

Vedat SAYGEL

Yazısız

«Uzun lâfın kısası!»

gün

PAZARTESİ :

Eski bir şarkı

İflâsla burun buruna gelen bakkallar, dertlerini şu sözlerle dile getirmişler: «Millette para yok. Bizde ise, veresiye vere vere kalmadı.»

Eski bir şarkı vardır hani: «Veresiye vere vere, kalmadı kalmadı»

Hatırladınız değil mi?

Haydi hep beraber sonunu getirelim öyleyse:

«Ne umduksa muradımız, olmadı olmadı; Allah canımızı almadı almadı!»

Söylemesi bizden, tempo tutması hükümetimizden!

SALI :

Biz de çıktık

Her inişin bir çıkışı olduğunu söylerler.

Doğru. Diğer devletler büyük bir hızla yükselme kaydederken, biz her gün biraz daha dibе çökecek değildik a. Gün gelecek, nasıl olsa şansımız dönecekti elbet.

Döndü işte... Buyrun örneğini:

Amerikalılar Ay'a indi.

Rus uzay aracı Venüs'e indi.

Türkiye, Ortak Pazar ülkelerinden borç arama gezisine çıktı!

ÇARŞAMBA :

Tencere dibin kara...

İngiltere'deki elektrikçilerin grevi, kendilerinden çok bizim basını etkiledi. Hangi gazeteyi elinize alsanız, koca bir başlık:

«Dün gece İngiltere karanlığa gömüldü!»

Ya İstanbul?...

Çok şükür ne felâkete uğradı, ne grev gördü.

İETT'nin gayretleriyle, durmadan yanıp sönen gazino kapısındaki ışıklı reklâm tablolarına döndü!

PERŞEMBE :

Kismet

Balık avlamak için denize açılan Rize'li vatandaş, ağlarını toplamış ki ne görsün? Cıvı cıvı oynayan balıkların yerine, bomboş bir şişe uzanmış yatıyor!

Biraz öfke, biraz korku, almış şişeyi eline. Kapağını açmış, açmasıyla da pat diye bir şey kucagina düşmüş! Yazılı bir kâğıtla, yarıya kadar yanmış bir mum... Başlamış Akçakoca'lı bir vatandaş tarafından yazıldığı anlaşılan satırları hecelelemeye: «Ey bu şişeyi bulan vatandaş! Demirel'in son zamlarından sonra bu mumu yak. Benim gibi derdine bak. Sonra şişeye başka bir mum koyup yine denize at!»

Şişeyi bulan balıkçı, mektupta yazılanları yerine getirecek mi, bilmiyoruz. Şayet getirecekse, bir kaç öğüt de bizden:

Ne yapacağını düşünme... Madem mum alacaksın, önce taka'mı sat. Mumun ücretine işletme vergisini de kat. Yoksa maliyeciler yakana yapışır o saat!

CUMA :

Başkan haklı

Borç içinde yüzen Belediyenin Florya'daki kuru ve tesislerini, icranın satışa çıkarması, Başkan Atabey'i kulpere bindirdi.

Tutturdu «Satamazlar da, satamazlar!» diye.

Peki, satamazlar anladık. Ama neden?...

Başkan cevap veriyor: «Bu yerler kamu yararına da, ondan.»

Eee, öyleyse gerçekten satamazlar!

Zira kamu yararına olan şeyler ne satılır, ne rehin verilir.

Yalnız ve yalnız bazı açığözler tarafından yağma edilir!

CUMARTESİ :

Yabancılık böyledir

Ekonomik sıkıntı içindeki Molukas Cumhuriyeti, Türkiye'den yardım istemiş.

Allah bilir bizim gibi, Demirel hükümeti de yukardaki haber nedeniyle böyle bir cumhuriyetin varlığından haberdar olmuştur.

Peki, Molukas daha önceden bizi tanıyor muydu?

Sanmayız.

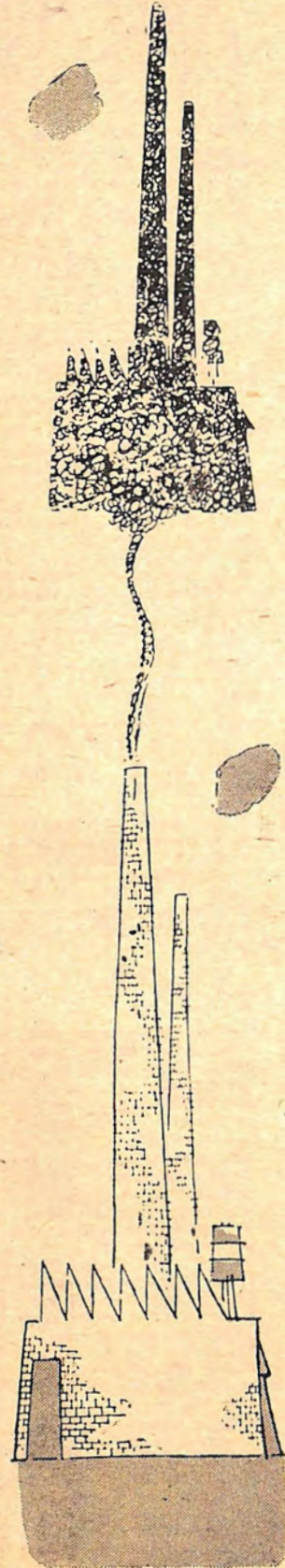
Molukas bizi tanısaydı eğer, yardımı Amerika'dan isterdi birader!

PAZAR :

Ne olmalıydı?..

«Motosiklet kullanırken saçını tarayan trafik polisi, oto. büs altında can verdi!»

Bu kadar kurallara aykırı davranışı bir trafikçi yaparsa, sonunda elbet can verecekti. Ne bekliyorduk yani, birinci mi gelecekti?

DUMAN OLDU!

Maç spikeri deyip geçme

SUA Vİ
SÜALP

MİLLİ lig maçlarında radyo başında dilinizi yutarak dinlediğiniz, maçları büyük bir heyecanla anlatan spikerlerimizin işinin ne kadar zor olduğunu bilmezsiniz... Şimdi bunu bırakalım da mikrofonlarımızı önce Eskişehir'e çevirelim... Mikrofonlarımız Eskişehir'de ve karşınızda Sebati Beyazıyaka... Otuzyedinci dakika... Oursanız beyefendi... Görmüyoruz... Ben senin... Evet sayın dinleyiciler... Fethi attı... Şimdi attı... Daha önce Ender'den gelen bir kontr atakla dalan Eskişehirli... Oturun ulan... Büyük bir maç havası var... Samsun deplasmanında çığnıyor... O ne, Abidin'e bak... Verkaçı girdiler... Durun takımları sonra sayarım... Üstten avut... Evet, burası Eskişehir stadı... Hava sıfırın altına oaktan düşmüş... Saha buzlu... Kalelerin önüne tuz serptiler. Maçın hakemi önce oynanmaz dedi, sonra nedense oynattı maçı... İlk anlar Samsun libero oynattığı Zeynel'e saldırmaya kalktı... Fakat Eskişehir'in... Şimdi biri yerde yatıyor... Neden yatıyor?... Belki keyfi istediği içindir... Oursanız beyefendinin duvara sürüttüğü... Sinirli bir maç... Bir sıfır bozmak biraz zor... Top Burhan'da, verdi... Ama kime?... Saha çok ağırlaştı... Kaldıramıyorlar... Top Nihat'ta, derken devre bitti... Ben bu arada sıcak bir salep sallayayım ve mikrofonlarımızı İzmir'e çevirelim... Evet, mikrofonlarımız İzmir'de, Göztepe Galatasaray maçında... Zızzzz... dart... ciurt... Araya girme Seyfi... (parazit).

KIRKSEKİZİNCİ dakikaya geldik... Gol yok... Karşınızda Orcan Beycan ve bütün heyecanıyla Göztepe Galatasaray maçı... Ne kadar zarif bir maç bu... Derken Metin'in dalışı, Uğur'a uzattı. Aman girme Uğur... Gürsel'in zarif bir tekmesi... Yuh çekiyorlar... Maçlarda yuh çekmek ne ayıp şey... Göztepe'nin ağır bastığı bir devre seyrettik... Galatasaray daha çok orta adamlarını yanlara bırakıp ileri verkaçlarla dalıyor... İşte bir akın daha... Verilmez bu... Düşen kim?... Fevzi'ymiş... Fevzi son maçlarda nedense kondüsyon bakımından zayıf... Onsekizlin biraz üstünde ondokuza doğru bir vuruş... Galatasaray baraj kuruyor... Kaç senede biter bu baraj, bilinmez... Orası karıştı... Burası da karıştı... İçerde tuttu... Kim mi tuttu?... Polis seyriciyi... Hâlâ gol yok... İki takım da vaziyeti idare ediyor... Yan top-lara gidiyorlar... Oooo... böyle biçilmez...

Sertliğe ne lüzum var?... İlle nişadır mı getireceğiz?... Olcaı kıvranıyor... Sahaya polis giriyor... İki aynı renkte takımın oyuncuları karıştıran hakem, Halil'in yerine Malil'i dışarı atıyor... Bir şişe başıma geliyor ve komadayım... Artık anlatamam, bayılmadan önce mikrofonlarımız Dolmabahçe'de.

EVET sayın dinleyiciler... Ben bütün yakışıklılığımı Halit Kışkacı... Beşiktaş ilk devrede yiyeceği lokmayı yiyemedi... Mersin'i böyle yakaladı da nasıl yiyemedi?... Stadda 34567 kadar seyirci var... Bir de bendeniz bittabi... Takımları size vermeyeceğim... Yanımda yok... Saha da dizildiler... İkinci devrede olacaklar beni korkutuyor... Maç başladı... Sanlı'da... Yusuf'a verdi... Yusuf aaah... Yapma... Ayhan'da... Daldı... Aman fena daldı... Çıkaçağını sanmam... Kale ötü karıştı... Bir kafa... Sabri zorla dışarı attı... Korner... Korner atıldı... Şu kapıyı kapayın yanı cereyan yapıyor... Orta sahaya doğru açılan top Beşiktaşlılarda... Gir Vedat... Neden girmiyorsun?... Osman'ın dalışı ve taç... Tacı Mersin atacak... Atsın, atmazsa hatırım kalır... Birden Faruk girdi... Faruk'tan Sanlı'ya, Sanlı gidiyor... Giderse gitsin... Tekrar gelir... Fikret boşuna dalıyor... Top hâlâ kale önünde... Vuruyorlar... Açtlar... Uzaktan bir şut... Direkten döndü... Bir vuruşma daha... Gooooo... gooooo... Yetmişikinci dakika... Belki de yetmişüçtür... Sanlı attı... Hârika bir kafa bu... (ve reklâmlar).

TEHLİKELİ ALÂKALAR

Bu başlığın bir filmi vardı... Sosyal ve medeni hayatımızda sık sık rastlanan tehlikeli ilişkilerin nasıl kurulduğunu ve sonuçlarının neler olabileceğini tanımış hukukçu Avukat Vehbi Duruşma'nın ağzından dinleyelim:

ERKEK EVLİ, KIZ BEKÂR (Birinci derecede tehlike):

Güzel bir sonbahar günü... Genç kız hayallerle dolu... Kafasında hep olgun, kır saçlı bir erkeğin hayaliyle yaşarken birden ayağının kaydığını ve kuvvetli bir elin onu kaldırdığını görür... Derin ve keskin bir bakışma... Kalbe dolan o ilk bakış... Unutulmaz, unutulmaz... «Çok mer-si... Ayağınız mı burkuldu?... Arabam şurada... Sahilde bir çay içeriz» gibi laflar... Aca-ba çay içmeyi kabul etsem mi?... Ne kadar da yakışıklı adam... Fakat ya evliyse?... Fakat kalbim neden böyle çarpıyor?... Arabası da ne kadar güzel... Üstelik tam iste-diğim renk... Parmagında al-yans da yok... O halde bekâr...

Başa sadece sonsuz bir heyecanla dolu günler... Gecele-ri kulupe yanak yanağa dans-lar... Ekserisi slov... Erkek-te son günlerde bir tedirginlik var... Yoksa dışı mı ağrıyor?... Bir söyleyebilse... Aradığını kadın sensin Nermin... Fakat ben... Ya kabul etmezse?... Gözleri yola dikili, dalgın...

Az daha kamyonla burundan giriyordunuz Orhan bey... Nermin... Her yerde Ner-min... Ne dediydi?... Seninim Orhan... Bu gece söyleyece-gim... Bir an sessizlik. Bo-ğaz'ın تنها bir yerinde... «Bak Nermin... şey... Ben var ya...» «Evet, evet sevgilim...» Erkek bir sigara daha yaktı: «Ben evliyim...» Rüzgâr bu akşam neden bu kadar soğuk

nüyorlar... Erkeğin gözleri donuk... Kızın mendili ıslak... Gerisini kanun ve insaniyete bırakıyoruz... Ya aşk?... İşte asıl orası kazık ya...

ERKEK DE, KADIN DA EVLİ (Süper tehlike): İkisi de mutsuzluklarını i-zah ettiler... Asaf şöyle konuş-tu: «— Handan'la otobüste ta-nıştık... Dalgın ve meys bir

ribirimizi herkesin gözünden uzak yerlerde teselli ediyoruz. Çünkü ben de evliyim... Handan'ı deli gibi seviyorum... Fakat basılmak korkusu ne kadar fena...»

Handan, Asaf'ın aksine şö-y-le konuştu:

«— Asaf'ın dedikleri doğru-dur... Mutlu değildim... Asaf da değilmiş... Gizlice mutlu olmaya karar verdik... Fakat böylesi çok zormuş... Her a-yak sesi kocamkine benzi-yor... Asaf da her gördüğü ka-dımı karısı Şükran sanıyor... İşimiz çok zor... Neden daha önce birbirimize rastlamadı-ğımızı düşündük, ayrı ayrı semtlerde oturduğumuza yo-rumladık... Ne olurdu bundan yirmi sene önce Asaf karşıma çıksaydı?... Bu kadar rötâr yapılır mı?... O sesler ne?... Birden kapı açıldı... İyi ki ya-takta değiliz... Asaf banyoda... Kocam, onun karısı, iki polis, bir de sivil memur... Burası karıştı... Herkes birbirine vuruyor... Bir ara kendimi havada buldum... Kocam, A-saf'ın yakasından tutmuş çe-kiyor. Yepyeni pijama yırtı-lacak... Karısı da benim saçı-mı yuluyor... Şu kavgâ bir bitse herkes rahatlayacak... Otel personeline rezil olduk... Gazeteciler boy boy resimle-rimizi çekiyor... İnşallah re-simlerim birinci sayfa da-ğar...»

esiyor?... Kız arabadan bir-den fırladı... Koştı... koştı... koştu... Karanlık sular...

«— Dur Nermin... Ne yapı-yorsun?...»

Hıçkırarak kendini erkeğin omuzuna bırakan genç kız in-le-di:

«— Ölmeliyim... Neden, ne-den söyledin bana bunu?... Neden aldattın beni?... Yârab-bi...»

«— Fakat sevmek yasak mı?... Nermin... Nermin...»

Şimdi ayıkla bakalım pirin-cin tasını... Eğer taş bulur-san... O ne, araba geri dönü-yor... Konuşmuyor ve düşü-

hali vardı... Biletçiye beş lira verince on lira vermiş ve pa-ranını üstünü noksan almıştı. Derhal müdahale ettim... Ne-den ettim bilmiyorum... Ta-nıştık... Bir mahallebiciye girdik... İsmi Handan'mış... Buğulu bakışları vardı... An-lattı... Evliyim... Kocası onu anlamayan, her gün döven bi-riymiş... Vücudundaki çürük-leri bana daha iyi gösterme-si için onu bir otele götür-düm... Soyununca haline çok acıdım ve onu yatakta teselli ettim... O gün bu gündür, bi-

Selâhattin'in Lâmbası

Yazan:
SUAVİ SÜALP
Çizen:
SEMİH BALCIOĞLU

ŞEKERİ ÖRTA

Muzaffer İZGÜ

— 2 —

— Ahras (dilsiz) mi olacık? Beni siz yaptınız böyle geveze... Ne deyim ben ne deyim, öldü getdi de, beni sizlerin eline godu. Ne vardı yanı ilkin benim canımı alsaydı Allah...

Bu kez, öbür uçtaki oğlan:

— Nene be, yeter, dedi.

Kızdı Rabia nine:

— Al sana bi horuz daha, pislikden kurtar, büyüt, bu yaşı getir, ondan sona, kes nene sesini...

Tekrar içeriye, Fidan'a, gelinine seslendi:

— Güz şunlara bişi desene, insanı lâl edecekler...

Fidan'ın içerden uykulu sesi duyuldu:

— Lan garışmayın nenenize...

— Ama ana, dedi oğlan...

Kız, hiç sesini çıkarmadı. Arif onbaşı, bu arada bir karaltı gibi sıvışıp çıktı evden. Ama ninenin çenesi durmadı daha:

— Biz nenemizin eline su dökerdik su... Şimdiki zamaneler, nerdeyse nene gel elimize su dök diyecekler. Derler anam, vallaha billâha derler. Zaman bozuldu zaman, rahmetli, başını kaldırıp da görseydi şimdiki zamanı, geri gordu gafasını mezere, ben bu dünyada edemem diye.

Oğlan, yorganın ucundan başını çıkararak:

— Bugün cuma ha, nene, dedi.

Rabia nine sinirli sinirli:

— Cumaysa n'olacakmış? dedi. Çok şükür abdesimi alırım, namazımı kılarım.

— Onun için deel be nene, hanı her cuma sormak gerekmiş de... Seni gocaya verem mi diyecektim...

— Tüh, dedi Rabia nine, tüh sana... Güz Fidaaan, bişe de şu piçlerine...

— Lan Rifat, dedi Fidan, lan zarıma lan nenene...

— Ben bişe demedim ki ana, gocaya verim mi dedim, gızdı...

Rabia nine ellerini göğe açarak:

— Allah bişe demem, gocaman daş düşün senin gafana e mi oğlan, dedi. Gal da o daşın altında, nenene nene diye bağır. Ben de seni görüp, oh oh deyim...

Rifat sırttı:

— Demen ki, dedi. Gelin gurtarın.

— Bekle gurtarın... Gelir bi daş da ben gorum üstüne.

— Nene eyilik de yaramıyor sana ha... Bak işde, o zaman böyle sabahları konuşur durursunuz.

— Kimnen?

— Yeni gocannan...

Rabia nine, yanındaki terliği kaldırdı, Rifat'ın üzerine attı. Ama terlik gitti, hiçbir şeyden habersiz Dilber'in üzerine düştü. Kız, birden sıçradı yataktan... Rifat:

— Nenen attı, nenen, dedi.

Dilber, ninesine:

— Ne yaptım ki sana nene? dedi.

— Sen de onun gibi deel misin, oh olsun işde...

Rifat güldü:

— Heç, bana gızdı da, terliği bana atayım derken sana attı... Dediğim de lâl olsa, bugün cuma, seni gocaya verim mi, dedim, hepsi o kadar.

Rabia nine, bağırdı bu kez:

— Bacını ver sen gocaya, bacını...

— Zamanı gelince gidecek...

— Nene, dedi Dilber...

— Ben heğbirinin nenesi deelim...

Rifat, yatağın içinde kalktı oturdu:

16

ÇIKAN KISMIN ÖZETİ :

Adana'nın kenar bir semtinde, kahvenin birinde çalışan Arif onbaşı, karısı Fidan, annesi ve yetişkin iki çocuğu ile, ortadan bölünmüş büyüğe bir odada yaşamaktadır.

Yağmurlu bir gecede uykusu kaçan Arif onbaşı, karısını da uyutmamış, zengin olmanın hayali içinde sabahı etmiştir.

Arif onbaşı işe gitmeye hazırlanırken, torunlar ninelerini kızdırmaktadırlar.

— Tabi, dedi, elbette artık heğbirimizin nenesi olman, çünkü gocaya gidiyon, goca datlı...

Rabia nine, kalktı yatağından, Fidan'ın yanına geçti:

— Kalk gız, kalk, şunnara bişi de, vallaha boğacam hepsini de.

Fidan, uykulu gözlerle:

— Gız Dilber, nenene rahat verse ne, dedi.

— Ben değilim ki ana, Rifat... Üstelik terliği de ben yedim.

İhtiyar kadın, kapıdan tarafa bakıp:

— Hıh, o deelmış, dedi, ilk sefer nene sen demedin mi?

Bu kez Dilber kızdı:

— Aman nene be, dedi, bi rahat uyku uyutturmuyon bize. Kendinin uykusu o biçim nanay, istiyon ki bi zimki de nanay olsun. Amma biz gencik annadın mı nene?

— Huh, dedi Rabia nine, güleyim bari, gençmiş... Tüt tüt tüt, tüsüleyim... Bit gadar şey, gendine genç diyor...

Bir ara sessizlik oldu. Dışarda yağmur tekrar başladı. Yalnız nine kalkmıştı, diğerlerinin canı yataktan kalkmak istemiyordu.

Rifat:

— Nene, dedi...

— Ne var?

— Heç...

— Adımı mı öğreniyon kahbe doğurdugul...

Güldü Rifat:

— Aboov, dedi, anama ne diyor... Ayıp nene ayıp.

— Ayıbi sizden eyi bilirim ben... Nene... Bak sana ne diyecektim, hani Yağcamı'nın orda tulum peyniri satan bir dükkân var ya...

— Ben ne bilim lan dükkân mükânı, evden dışarı çıkdığım mı var?

— Dur, dinle hele... O dükkân, onun yanındaki dükkân, onun yanındaki dükkân, hep o adamınmış... Zenginın parası züğürdün çenesi...

— İşde o herifin avradı geçen hafta sizlere ömür...

— Baa ne ölmüşse?

— Heç, yanı... Eyce bi düşün daşın diyecektim, acaba varın mı o herife!

Rabia nine, dizlerine vura vura beddua etti:

— Kül ufak ol e mi çocuk, kül ufak ol... Gıran gire de bağına, a taş gibi yanasın!

Fidan, yatağın içinde, sağından soluna dönerken:

— Yahu ana, cevap verme şunnara, dedi, kızdırıyorlar işde seni.

— Hı, cevap vermeyim de gahrimdan gapgara olup öliym öyle mi? Zaten onların istediği de o, bi beberiyim, bayram edecekler...

Rifat, yataktan hızla kalkıp ninesinin yanına geldi, boynuna dolandı:

— Kimin nenesi, dedi...

— Get hadi get...

— Aboov, benim nenem nenele-

rin nenesi...

Rabia nine, torununun simsiyah saçlarında elini gezdirdi:

— Ah ah, şöyle akılcıcana bi çocuk olsan olmaz mı? dedi. Ne var yanı beni bu mübarek cuma sabahı gızdıracak?

— Yahu nene şaka ediyoruk be... Dilber, yataкта doğrudu, elinin ucuyla gömleğinin askısını düzeltip, tam göğsünün üstüne getirdikten sonra:

— Heç işde, terliği biz yedik, dedi. Nine hemen cevabı yapıştırdı:

— Ne vardı öyle boynunu kaz boynu gibi uzadacak, sen uzattın ki terlik de deydi... Uzatmasan deymezdi...

— Eyi, gabahat bizde oldu... Zaten hep Rifat'ı seven...

— Elbette... O oğlan çocuğu, senin gibi eksik etek mi? Kimbilir yarın bir gün hangi herifin goynuna girecen, o zaman ne nene, ne ana... Amma Rifat öyle mi ya?... İnşallah o nenesiyen oturacak, nenesini son ömründe rahat ettirecek...

— Deel mi nene, dedi Rifat, biz nenemnen beraber oturacık...

Ninesi, tekrar saçlarını okşadı Rifat'ın:

— Allah göynüne göre versin oğlum, dedi.

Dilber yatağın yanından soluk hırkasını aldı, üzerine geçirdi. Dışarıya çıktı. Çıplak ayakları tahtanın üzerine değince birdenbire ürperdi. Ocağın başında sabunu aradı. Bulamayınca, tekrar içeriye girdi. Nene de dışarıya çıkıyordu o ara:

— Ne o gız? dedi.

— Sabunu arıyorum...

— Yıka yüzünü öyle getsin, anan sabunnan mı doğurdu seni?

Cevap vermedi kız. Nine söylenmesine devam etti:

— Şunun şu hacetlerine bak... Ne gız onlar öyle, goca goca turunçlar gibi, utanmıyon mu öyle sallaya sallaya gezmeye?

— N'apım, dedi kız, ben yapmadım ya öyle...

— Biz senin gibiyken ödümüz kopardı biri bakıp da bişey diyecek diye? Şindinin zamaneleri inek memesi gibi sallaya sallaya geziyorlar.

Dilber, sandığın içinde sabun aarken başını rafa vurunca:

— Bak nene, benle uğraşma ha, dedi.

Metin:

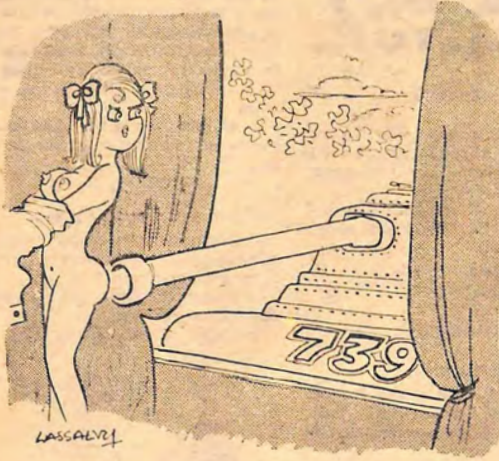
"Gibbs traş kremi ve Gibbs traş bıçağı ekibi bana sıhhi ve kolay bir traş sağlıyor.."

diyor...

Gibbs traş kremi ve Gibbs traş bıçağı zevkli bir traş sağlar

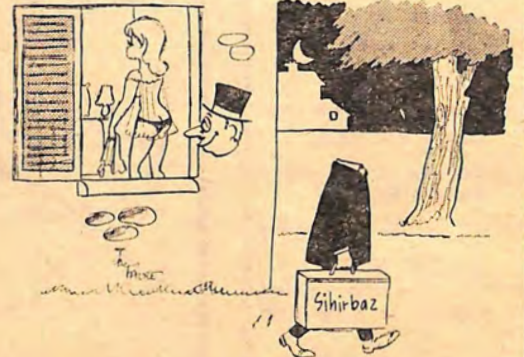
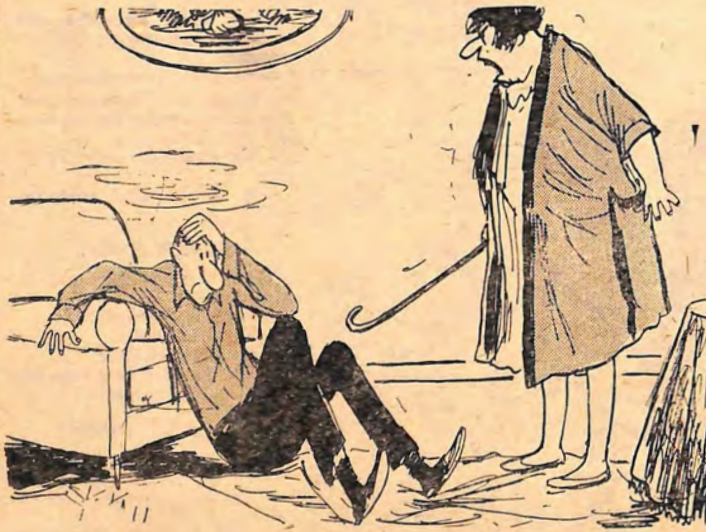
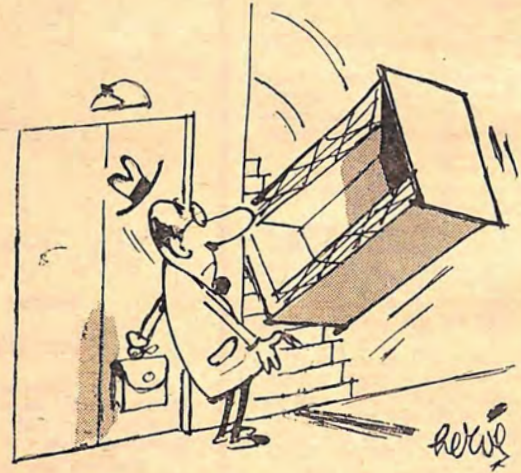
GRAFİKA 1119

(İlançılık : 1119 — 4)

MERAKLI !..

Dünya
kari'ka
türleri

YAZISIZ

YILIN İLK ÇEKİLİŞİNDE:

3 TALİHLİYE	3 APT. DAİRESİ
33 TALİHLİYE	33 BİN LİRA
333 TALİHLİYE	3 BİN LİRA
3333 TALİHLİYE	3 YÜZ LİRA

TOPLAMI: **3 MİLYON 333 BİN LİRA**

Tasarruflarınızı
19 Mart akşamına kadar
Bankamızda toplamaya
devam ediniz.
"Uğurlu Üçler" çekilişi
yuvanızın uğuru olacaktır.

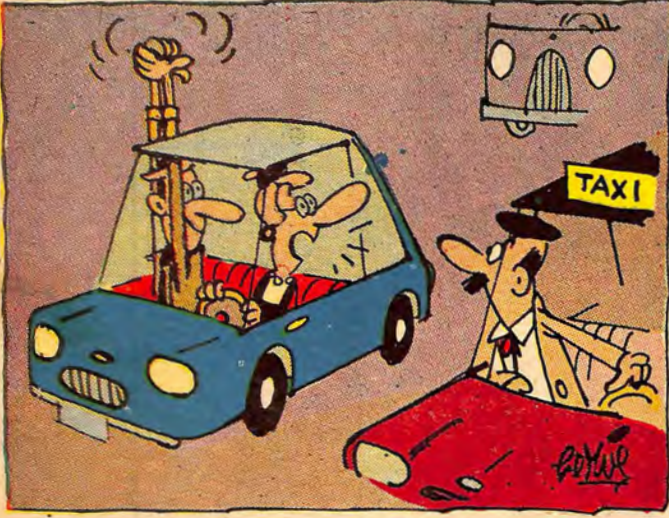

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI**

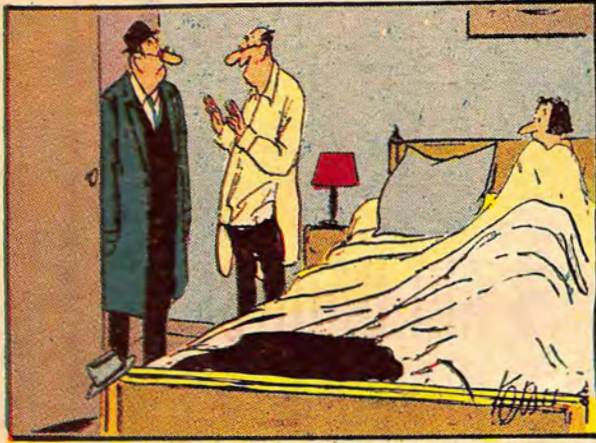
paranızın ... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 40 — 5)

AKIYI

— KENDİNİZE GELİN, KOCAM BANA YAPTIĞINIZ HAKARETİ CEVAPSIZ BIRAKMIYACAKTIR !

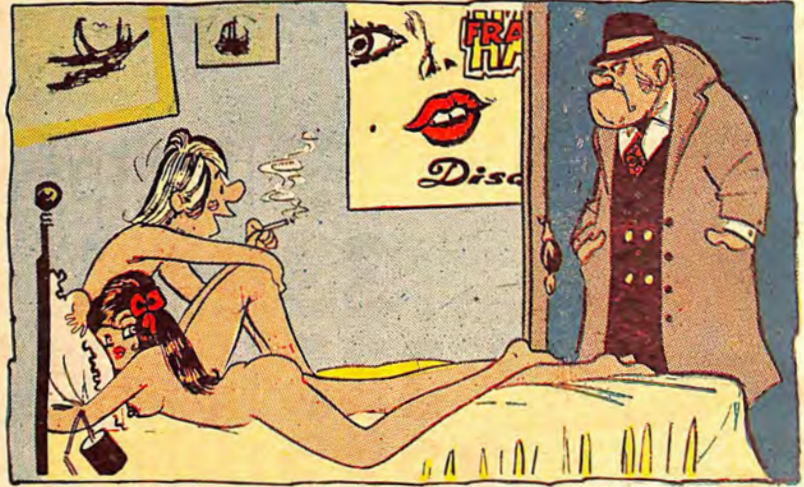
— BİR DAKİKA DURUNUZ BEYEFENDİ ... SİZ Mİ KATI ŞAŞIRDINIZ, BEN Mİ ?

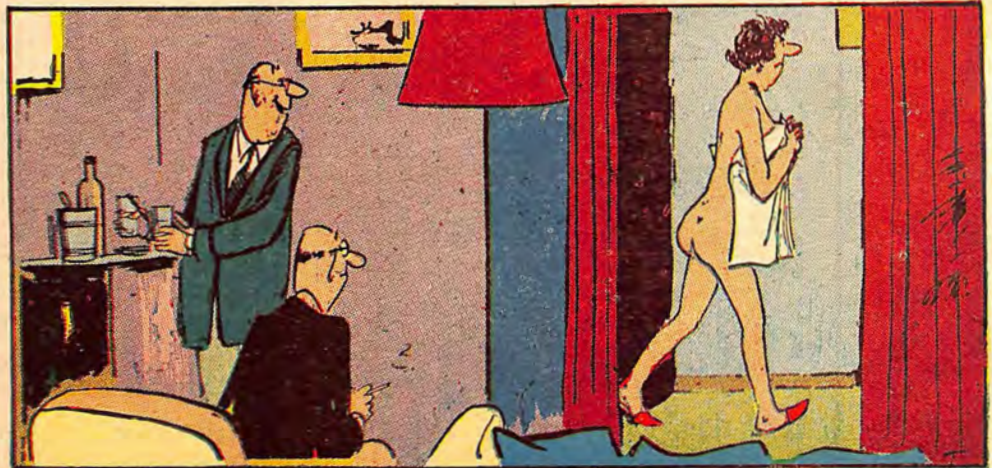
— TABANCA NIZI İKİ DAKİKA ÖDÜNG VERİR. MİSİNİZ ?.. ŞU BEYİ SADECE KORKU- TAĞAM !

— İYİ HAVALARDA MİNİ ETEK GİYİNCE SEVİNİYORDUN ... EH, ŞİMDİ DE MAKSİ ETEĞİME BAKARAK AĞLA BAKALIM .

— KİMDİR BİLMİYORUM, AMA BAKIŞLARINDAN SİZİN AİLEDEN BİRİ OLSA GEREK !

— BU ŞEKİLDE DOLAŞTIĞINA BAKMAVIN ... DAHA MİNİ Mİ, YOKSA MAKSİ Mİ GİYE - CEĞİNE KARAR VEREMEDİ !